Eustace Mullins: A biológiai zsidó.

Eustace Mullins

A szerzõrõl.

Negyvenöt éves korában Eustace Mullins harminc évi folyamatos tevékenységre tekintett vissza író, mûvész és üzletemberként. Öt könyvet írt a szépmûvészetrõl, vallási és gazdasági témákról, ezenkívül teljes foglalkozásban dolgozott üzletemberként és ismert mûvész. Mûvészként visszaállította a távolságot a tájképfestészethez, képei sok díjat kaptak. Fényképkiállításaival is nyert díjakat, mind portrékkal, mind csendéletekkel.

Az üzleti életben közgazdászként és a nyilvános kapcsolatok terén tevékenykedett. Eustace Mullins az Egyesült Államok légierejének a veteránja, harmincnyolc hónapi aktív szolgálattal a második világháborúban.

Virginiában született, Washingtonban és a Lee egyetemen, a New York egyetemen, a Mexikói szépmûvészeti fõiskolán (Escuela des Bellas Artes) és a modern mûvészetek intézetében Washington, D.C-ben tanult.

Joseph McCarthy szenátor harca idején a kommunizmus ellen törvényhozási kutatóként tevékenykedett és a kongresszusi könyvtár alkalmazottjaként dolgozott. Az amerikai petróleum intézet útadóügyi tanácsadója, az intézmények újság (Institutions Magazine) szerkesztõje és a Chicagoi motorklub újság fõszerkesztõje. Tizenöt évig az ismertebb konzervatív kiadványok szerkesztõje és cikkírója volt, az Egyesült Államokban.

Évekig fáradozott Ezra Pound törvénytelen Washington, D.C-i szent Erzsébet kórházbeli fogvatartásának megszüntetésén.

Õ volt az elsõ olyan szerzõ, akinek mûvét elégették Németországban a második világháború után, ezt Dr. Otto John, tette, a német biztonsági hivatal vezetõje, pár nappal, mielõtt átment volna a kommunisták uralta Keletnémetországba.

Elõszó.

Huszonöt évig tanulmányoztam az emberi hibák problémáját, az ígéret elvesztését, a nagy birodalmak hanyatlását és összeomlását. Ez a jelenség az írott történelem ötezer éve során többször volt megfigyelhetõ. Tanulmányom írásának elsõ húsz évében sok adatot gyûjtöttem a különféle civilizációkról. Összehasonlítottam a tényeket, hogy megtaláljam a közös nevezõt, mely a megoldáshoz vezet. Figyelembe vettem olyan tényezõket is, mint az emberi környezet, a természet, és néhány viselkedési formának a folyamatosságát. Ezért tanulmányoztam az állatvilágot is, és összeállítottam azokat a tényezõket, melyek közösek az emberi és az állatvilágban.

Körülbelül öt éve fölfedeztem a közös nevezõt az emberi civilizációk között. Biológiai tanulmányaim vezettek el hozzá, mert ez a közös nevezõ megtalálható mind a növény, mind az állatvilágban. Mert természeti jelenség, és mindenütt jelenlévõ, rendes, elfogadott része a növényi és állati életnek, egy tudós sem rendelte ezt alapvetõ okként a birodalmak bukásához.

Ez a tényezõ a parazitizmus. Az utóbbi évszázad egyik leglenyûgözõbb teljesítménye a parazitológia gyors fejlõdése. Fölfedezték, hogy az ember legtöbb komoly baját paraziták okozzák. Ezekbõl a tanulmányokból csak idõ kérdése, hogy a tudósok levonják a következtetést, hogy hasonló dolgok történnek az emberi civilizációkban, és ezek ott is betegséget és halált okoznak. Várható, hogy az eltemetett birodalmak történetének boncolgatásánál arra a következtetésre jutnak, hogy a parazitizmus volt a meghatározó tényezõ az emberi kultúrákat megtámadó betegségek közül.

De egyetlen tudós sem vonta le ezt a következtetést. A kongresszus teljes könyvtárában egyetlen olyan munka sincs, mely a parazitizmus társadalmi hatását vizsgálná meg a kultúrákra. Munkák százai találhatók, melyek a parazitizmus orvosi hatásait taglalják, de egyetlen sem foglalkozik annak hasonlóan komoly társadalmi-gazdasági hatásaival.

Miért? Miért volt képtelen sok ezer kutató, akik a legvékonyabb ágba is belekapaszkodnak, hogy doktori tanulmányukat alátámasszák, nem látják azt, ami orruk elõtt van, a parazita csoportok romboló hatását társadalmunkon?

Nyújtsuk a legegyszerûbb magyarázatot, mert általában az a helyes. A kultúra parazita csoportja kiépítette uralmát a tudományos és oktatási világban. Egyetlen olyan tanulmányt sem tûrne el, amely veszélyeztetné uralmának folytatását. Ez hajánál fogva ideráncigatott megállapítás? Akkor keressünk jobbat, és ha nem találtunk ilyet, vizsgáljunk meg pár elfogadott tényezõt.

Elõször is tudjuk, hogy parazitizmus létezik az emberiségben. Másodszor, a parazita csoport zárt, jól (belülrõl) irányított. Harmadszor a parazita csoport, hogy megtartsa parazita helyzetét, bizonyos módon irányítania kell házigazdáját, mert egyetlen házigazda sem tûrné másképpen el a parazita jelenlétét. Az irányítás egyik nyilvánvaló formája lenne annak irányítása, hogy a házigazda mit gondol, mit olvas és lát oktatása, tanulása, szórakozása és új hírek felvétele során.

A parazitizmus tanulmányozása hihetetlen méretekben haladt elõre a huszadik században, és nem az én érdemem a parazita csoport társadalmi elméletét az emberi kultúrában, mert

ez az elmélet már legalább két nemzedék óta elindult a szemünk elõtt. Mindazonáltal olyan homályos a jelenség, hogy öt évet vett igénybe ennek az elméletnek a kifejlesztése, és tisztában vagyok azzal, hogy még most is csak kinyitottam az ajtót a tudósoknak, hogy sokkal szélesebb fénycsóvát vessenek az emberi problémákra, mint én voltam képes ez alatt a viszonylag rövid idõ alatt.

Amennyiben módomban állt, megkíséreltem ezt a mûvet annyira nem technikai módon írni, amennyire csak lehetséges, amennyire az elmélet természete megengedte, hogy más területek tudósai is alkalmazhassák munkáikban. az elmélet elágazásai azt jelzik, hogy rögtön felhasználható és jövedelmezõ lehet a szociológia, kormányzás és történelem terén, mind a hivatásos kutató, mind a laikus számára.
Eustace Mullins,
9-25-67 Washington, D.C.

Elsõ fejezet
A parazita

Legtöbbünk úgy véli, hogy a parazita gusztustalan valami, melynek az a szerepe az életben, hogy valaki más költségén táplálja magát. Ennek eredményeképpen ez a fogalom emberekre alkalmazva mindig undort hív elõ. Az állati és növényi világban a parazitákat szintén nem kedvelik. Az Oxford angol szótár (1933) a parazitát
1. olyan lényként határozza meg, mely mások asztalánál vagy azok költségén táplálkozik, mindig szégyentelenül kihasználva a másikat.
2. Biológiában olyan állat vagy növény, mely más szervezeten élõsködik (melyet a gazdának neveznek), és élelmét direkt a gazdából szerzi. 3. Általánosan olyan személy, akinek a tevékenysége egy állati parazitára emlékeztet.

Tehát azt találjuk, hogy a parazitát nem szeretik, aki más rovására tartja el magát, és amely más szervezetben él, melyet gazdának neveznek. Azt is mondja, hogy a fogalom alkalmazható olyan személyre, aki a parazita klasszikus példáját követi.

Tanulmányozva az emberiség történetét észrevesszük, hogy van egy csoport, amely állandóan megjelenik a nagy kultúrák irataiban. Soha nem szeretik õket, de megmaradnak azok között, akik nem szeretik õket, és ha kiûzik õket, ragaszkodnak a visszatéréshez, függetlenül attól, hogy ezért mit kell tenniük. Megfigyelhetjük, hogy mindig megtalálják a módját, hogy mások rovására éljenek.

Az Encyclopaedia Britannica a parazitizmust így határozza meg: A parazitizmus egyoldalú élelmezési kapcsolat két különbözõ szervezet között, mely többé-kevésbé hátrányos, de nem mindig végzetes a gazda számára. Olyan kapcsolat, mely megszabadítja a parazitát az élelemszerzés gondjától, és amely emiatt bizonyos mértékig leegyszerûsödik, visszafejlõdik és degenerálódik.

Sok kultúrában azt találjuk, hogy a parazita csoport jelenléte végzetes a gazdanép számára, mert az alapvetõ életkörülményeket megváltoztatja, és alapvetõ energiájukat a paraziták élelmezésére fordíttatja. Ez a változás a gazdanép létezését minden tekintetben befolyásolja, és elkerülhetetlenül addig gyöngíti õket, amíg megszûnnek létezni. Mivel az Encyclopaedia Britannica a tisztán biológiai parazitizmussal foglalkozik az állatvilágban és a növényvilágban, igaz, hogy a parazita kapcsolat lehet hátrányos, de nem végzetes egy

darabig, de még az említett területeken is sokféle növényt és állatot találunk, melyet parazitái megölnek, és érdekes módon ezt a tudós emberek, akik az Encyclopaedia Britannica cikkét írták, nem tudták.

Azt is látjuk, hogy a parazita csoportot a gazdanép erkölcsösebb tagjai folyamatosan leleplezik, mert a paraziták minden fajta degenerációba beleesnek. Ennek okai nyilvánvalók. Mint az Encyclopaedia Britannica cikke kimutatja, a parazita jelenléte degenerációhoz vezet. Mert a parazitának nem kell aktívan dolgoznia az élelem megszerzéséért, sok ideje és energiája van a leggonoszabb tevékenységekre és a gazdanép fiainak megrontására.

Az Encyclopaedia Britannica egy fontos faktort emel ki tanulmányában, a parazita fölismerését a gazdanépben. A Britannica cikke kimutatja, hogy a paraziták gyakran találhatók egy bizonyos helyen a gazdán belül. Mivel a parazita egyetlen életcélja a gazdában maradás és az annak a költségén való élet, olyan helyet kell keresnie, ahol ezt meg tudja valósítani. Olyan helynek kell lennie, ahonnan a gazda nem tudja könnyen kitessékelni, valamint olyannak, ahol erõfeszítés nélkül ehet. Ezért a parazita gyakran választ olyan helyet, mely a gazda reprodukciós szerveinek vagy kiválasztó szerveinek közelében van. Legtöbb esetben ez abban nyilvánul meg, hogy a paraziták a gazdák nagy városaiban telepednek meg, noha alapvetõen mezõgazdasági országokban a paraziták a falvakban oszlanak el.
Webster harmadik nemzetközi szótára a parazitát olyan szervezetként határozza meg, mely egy másik élõ szervezetbõl él, táplálékát részben vagy teljesen a gazdától szerzi, és általában bizonyos fajta szerkezeti változásokat eredményez.

A változtatás képessége.

Fontos jellemzõje a parazita csoportnak az emberiség történelmében. Bámulatos képességet fejlesztett ki önmaga változtatására parazita céljai eléréséhez. Rendkívül kifinomult technikákat alakított ki a gazdán maradására, és fejlett módszereket saját táplálására a gazda költségén. Sokféle álruhát alakított ki, és hatalmas méretû alkalmazkodóképességet alakított ki saját formáinak változtatására, hogy helyén maradhasson.

Folytatva Webster harmadik nemzetközi szótárával, a parazita olyan valami, mely hasonlít a biológiai parazitához abban, hogy mástól függ létezésében, és semmiféle hasznos vagy megfelelõ ellenszolgáltatást nem nyújt (Lásd Francois Bondy mûvét, a nagyváros a vidék parazitája).

Ez az utolsó fontos kulcsa problémánk, az emberi kultúra lehanyatlásának vizsgálatánál. A parazita mástól függ és nem szolgáltat semmi hasznos vagy megfelelõ ellenszolgáltatást. A történelmet tanulmányozva azt tapasztaljuk, hogy a parazita csoport soha nem nyújt semmiféle ellenszolgáltatást vagy mutat hálát azért, mert a gazda eteti õt.

A parazita jelszava "mindig vegyél el". Lepjen meg bennünket, ha ezt a jelszót megtaláljuk a parazita csoport irodalmában? Most megkérdezzük az olvasót, melyik csoport jelenik meg újra és újra a történelemben, egyik kultúra után a másikban? Melyik csoportot utálta a gazdanép mindig? Melyik csoport szerepe volt gyakran meghatározó a kultúrák hanyatlásában és tönkremenésében? Melyik csoport kedvel és támogat mindenféle degenerációt? Melyik csoport foglal el mindig bizonyos pozíciókat a gazdanépben? És melyik csoport utasít el mindenféle alkotó tevékenységet bármely kultúrában, és ehelyett

hû marad jelszavához" "Mindig csak vegyél"., és elutasítja, hogy hasznos vagy megfelelõ ellenértéket nyújtson?

A zsidók ismertek a fentiekrõl.

Ez a csoport, ahogy az olvasó már sejtheti elõzõ olvasmányaiból, a fentiek igazak a zsidókra egész történelmük során. A jelenlegi tanulmány elõtt embereket és emberek csoportjait, melyek mások költségén élnek, parazitáknak neveztek, de ez az elnevezés csak társadalmi értelemben volt használatos, mindenfajta biológiai utalás nélkül. Az ültetvények tulajdonosait parazitáknak nevezték, mert ezek rabszolgáik költségén éltek, a nemeseket parazitáknak nevezték, mert ezek a nép költségén éltek, a hadseregeket parazitáknak nevezték, mert ezek a dolgozók költségén éltek.

De minden esetben az állítólagos paraziták bizonyos feladatokat elláttak és bizonyos szolgálatokat tettek a társadalomnak. így tisztán társadalmi szempontból lehetséges, hogy sok csoportot parazitának neveznek, mint gyerekeket vagy öregeket. Ezek valóban mások költségén élnek, nem végeznek hasznos munkát és nem nyújtanak megfelelõ ellenszolgáltatást. De ezek a csoportok vagy a múltban végeztek hasznos munkát, vagy a jövõben fognak. Így ezekre nem igaz a paraziták biológiai meghatározása. Ebben a munkában észre fogjuk venni, hogy a biológiai jellemzõk meglepõen jól illeszkednek történelem során egyfajta parazita csoportra, a zsidókra, és bebizonyítjuk, hogy ezekre teljes mértékben igazak a biológiai paraziták jellemzõi.

Más biológiai szempontok.

A természetben gyakran látjuk, hogy a parazita el akarja rejteni parazita életvitelét, és úgy szeretne megjelenni, mint a többi növény és állat. A "paraziták körülményei az ültetvényeken" D. T. MacDougal és W. A. Cannon mûvében (Carnegie intézet, Washington, 1910) ezt írja: "A nyugati Egyesült Államok sivatagi bozótjában a Krameria parazita néhány fafajtán. Az elsõ pillantásra a Krameria nem tûnik parazitának, mert nem nõ közvetlenül a gazdanövényen, hanem gyökerei vannak közvetlen a föld alatt a gazda gyökere fölött, és abból szívják ki a táplálékot. Kedvenc gazdanövénye a Covillea tridentata, de az akácon és más fákon is parazitáskodik. Parazita voltát akkor fedezték föl, amikor a kutatók keresték annak okát, hogy miért nincs mélyre menõ gyökere. Szürkés bozót, melynek gyümölcse és levele is van bizonyos évszakokban.

A természetben a parazita gyakran kényelmesnek találja sajátmaga és céljai elrejtését, és arról akarja környezetét meggyõzni, hogy õ valami más, hogy kivitelezze parazita küldetését. A parazita nem faj, hanem egy életforma, mely sokféle fajt kínoz. A zsidó ilyen szemmel nézve nem annyira faj, mint egy olyan típus, mely más fajokat használ áldozatként.

Geoffrey LaPage kimutatja összefoglaló munkájában "parazita állatok" (Cambridge egyetemi nyomda, 1951, 1. oldal): "A parazita állat nem egy bizonyos állatfaj, hanem olyan állat, mely bizonyos életvitelhez szokott hozzá." Összehasonlítva a Krameriassal, mely nem tud mély gyökeret ereszteni, mely nem szükséges parazita létéhez, a zsidó soha nem növeszt mély gyökereket a gazdanép kultúrájában, ehelyett elkülönül a legfelszínesebb és leggyorsabban kifizetõdõ üzletágakba. Ezért a zsidó nem annyira külön faj a kultúrvilágban, hanem olyan típus, mely egyfajta parazita életvitelre állt rá, és gazdáján akar élõsködni, aki megtermeli számára az élelmet.

LaPage így folytatja: "Másként, mint és biológiai fogalmak, a parazita szó és annak melléknévi alakja, a parazita részei a mindennapi szókincsnek, és olyan hangulati és erkölcsi mellékértelmet kaptak, melynek semmi köze nincs a tudománynak, így a biológiának sem. A biológusok tudományosan foglalkoznak a dolgokkal, és azért megpróbál tanulmányaiból minden olyat eltávolítani, amit az ember szeret vagy nem szeret és minden erkölcsi ítéletet. Se nem vet meg, se nem csodál, nem ítél el vagy fogad el parazita szervezeteket. Tanulmányozza magát a szervezetet, annak életformáját olyan szenvedélymentesen, amennyire csak lehet, a parazitákat egyfajta életformaként tekinti, melyet különféle állatok gyakorolnak."

A tudományos szemlélet.

Teljes mértékben egyetértünk LaPage professzor intésével, hogy maradjunk tisztán tudományosak, és a megoldást keresve ne befolyásoljanak érzelmi ítéletek. Pontosan ilyen szenvedélymentes tanulmány során jutott el ez az író a biológia zsidó meghatározásához. Csak szenvedélymentes tanulmányozás útján, mint biológiai jelenséget, remélhetjük, hogy megtanuljuk, hogyan gyõzzük le a káros hatást, melyet a parazita jelenléte elkerülhetetlenül mutat a fejlettebb emberi kultúrákban.

LaPage kimutatja, hogy általában kétféle állati közösséget találunk, az egyik féle egyfajta fajú állatokból áll, mint csordák vagy korallkolóniák, méhcsaládok, stb., a másik féle különféle fajok együttélése ugyanazon a területen, A második csoportra jellemzõ a parazitizmus, mert ilyenekben találunk olyan egyedeket, melyek az adott területeken honosak, és parazitákat táplálnak, melyek nem honosak az adott területen.

A parazitizmus egyik érdekesebb vonása, hogy a parazita olyan életet él, mely gyakran túllépi a természet és az emberi élet szokásait. Úgy tûnik, mintha a parazitát nem kötnék a klíma, a földrajz és más határoló szabályok, melyek a legtöbb csoport életében parancsoló módon irányítanak. Ennélfogva a parazita képes túlélésre olyan területeken, ahol nincsenek gyökerei, ha gazdájának gyökerei vannak ott és már jó ideje él ott.

Nincs biológiai asztalközösség (kommenzalizmus)

LaPage megjegyzi, hogy a parazitizmus eltér az asztalközösségtõl, mely gyakran megfigyelt biológiai jelenség, és az azonos asztalnál való evést jelenti. Példa rá az ökörcsípõ madár, mely rinocéroszok, elefántok és más nagy afrikai állatok hátán él. Ezek a madarak nemcsak megeszik az atkákat, tetveket és más parazitákat, melyek megtámadják az állatokat, hanem figyelmeztetik is a gazdát veszély esetén. Angliában látjuk, hogy a seregélyeknek és a juhoknak hasonló életközössége van.

Létezik egy másik életközösség is, a szimbiózis, ez "együttélést" jelent. Ez még szorosabb együttélés, mint az asztalközösség, mert a partnerek fiziológiailag is függnek egymástól. Mindegyik szerez élelmet a másik számára, amely nélkül mindkettõjük élete sokkal nehezebb, esetleg lehetetlen lenne, és egyik sem él független életet. A parazitizmus, ahogy LaPage meghatározza, ezzel szemben hasonlít az asztaltársasághoz és szimbiózishoz, amennyiben a közösség a táplálék megszerzésének függvénye. Szerinte a parazitizmus az egyik partner, a parazita és a másik, a gazda közti közösség, melynek során a parazita számtalan különféle módszerrel szerzi élelmét a másik partner testétõl. LaPage megkérdezi, hogy vajon a gazda partnernek valaha is van-e haszna az együttélésbõl? A válasz az, hogy soha. A parazita mindig károsítja a gazdát.

Így a parazitizmus két szempontból különbözik az asztaltársaságtól és a szimbiózistól: Elõször, hogy nem mindkét partner, hanem csak az egyik nyer élelmet a kapcsolatból, másodszor, hogy csak az egyik félnek van haszna a kapcsolatból, a másik fél mindig károsodik emiatt.

A szervezet változtatása.

LaPage azt gyanítja, hogy az elsõ parazita nem-parazita szervezet lehetett, mely valamilyen úton behatolt egy másfajta állat testébe, ott talált élelmet, például vért, mely tápláló volt és könnyen emészthetõ, és a fejlõdés során az elsõ parazita utódai megszerették ezt a fajt életet, és ugyanilyen kapcsolatot építettek föl más állatokkal is. Végül a parazita teljesen függõvé vált a parazitizmustól, és nem tudott túlélni nélküle. Így testileg teljesen függõvé lett gazdájától. Mint LaPage utal rá, a gazda nem tûri passzívan kapcsolatát a parazitával, és reagál a behatolásra, mely miatt szenved.

Azt mondja: "A gazda és a parazita közt az evolúció törvényei szerint folyt a harc, és ma is folyamatosan vívják. A parazitizmus nagyon különbözik az áldozat és a ragadozó harcától, ahol a ragadozó élelmét az áldozat megölése és testének elfogyasztása útján szerzi. Itt a támadó mindig nagyobb és erõsebb mint az áldozat, míg a parazita mindig kisebb és gyöngébb, mint a gazda.

A természet szabályainak megsértése.

Így azt vesszük észre, hogy itt még egyszer a parazita megsérti a természet alapvetõ törvényét. A természetnek az a törvénye, hogy az erõsebb a túlélõ, a legalkalmasabb a túlélõ, és a gyengébbet megeszik, hogy élelmet adjon az erõsnek. A parazita jelenségének esetén a gyengébb a túlélõ az erõsebb rovására, és az erõsebbet legyõzik. "

Ez is alapvetõ a biológiai zsidó életében. A történelem során mindig kisebb és gyöngébb volt, mint nemzsidó gazdája, de gyakran sikerült neki legyõzni azt. A vézna gyönge figura, ahogy a zsidó komédiás, Charlie Chaplin be szokta mutatni, mindig túljár az erõsebb nemzsidó ellenfél eszén és legyõzi azt. Úgy látjuk, hogy ez a bemutató alapvetõ eleme minden zsidó humornak, irodalomnak és mûvészetnek. A kis Dávidot mutatják, aki legyõzi a nagyobb Góliátot, a dörzsölt Mardokeust mutatják, aki legyõzi az erõsebb tisztet, Hamant. Dávid természetesen a kis parazita és Góliát a nagy gazda, akit messzirõl leütnek, mielõtt használni tudná erejét a gyönge kihívóval szemben.

Ideiglenes paraziták.

LaPage "ideiglenes parazitáknak" nevezi azokat a rovarokat, melyek a gazda vérét szívják, mint a moszkitók, vagy a vérszívó piócákat. Ektoparazitáknak (külsõ parazitáknak) nevezi õket, mert nem kerülnek be az gazda testébe. Más tetveket, melyek a gazda bõre alatt élnek, andoparazitáknak neveznek. Vannak hiperparaziták, akik más parazitákon élõsködnek (ezek a rabbicsaládok nemzedékei), és fészek vagy társadalmi paraziták, melyek hangya vagy méhcsaládokban élõsködnek, s melyek a közösségen kívül élnek.

Evolúció és a paraziták.

LaPage hangsúlyozza, hogy minden állat, függetlenül életmódjától fokozatosan változott az evolúció folyamán. Azt mondja, hogy a parazita sem kivétel e szabály alól, sõt példa erre. Fogak alakulnak ki nála, melyek a gazda szövetei rágcsálják, szívókészülékek,

melyek nedveit szívják, véralvasztó szerek, hogy tartsák a gazda testén. Néhány vérszívó denevér figyelemre méltó ravaszsága áldozatuk becserkészésében és vérük kiszívásában szintén a változások közé sorolandó, melyeken az ideiglenes paraziták átestek. Desmodus vámpír fajok megtámadják a marhákat, lovakat és más állatokat, az embert és a baromfit éjjel alvás közben. Megfigyelik áldozatukat, és ha az elalszik, mellé kerülnek és olyan ügyesen harapnak ki egy darab húst belõle, hogy az sokszor csak reggel veszi észre a vérzést.

A zsidó egyik legtipikusabb változása az a képessége, hogy úgy szívja áldozatai vérét, és gyengítse azt, hogy észrevétlen maradjon, és a zsidó eszközei és technikái erre a célra az idõk során egyre finomabbak lettek, és ezekre nincs példa más élõlényeknél. Tekintve ezeket a technikákat meg kell-e lepõdnünk azon, hogy néhány nemzsidó, akiket a legjobban gyöngített a zsidók vérszívása a legelszántabb zsidóvédõk, és képesek halálos csatákat vívni zsidó "jótevõik" javára? Teljesen képtelenek arra, hogy fölismerjék a veszélyt, vagy a parazitatámadás alattomos voltát.

Specializálódás a paraziták között.

LaPage leírja a nyálkás angolnát, ami a ciklosztómák családjába tartozik, melyek neve a szájukban levõ kör alakú gödörre utal. Ezt mondja: "Mindezeknek a halaknak fúrószerû alakuk van, és az orsóhal talán legismertebb tagjuk. A nyálkás angolnának két sor foga van erõs nyelvén, és egy középsõ foga szájának csúcsán. Szemei nagyon fontosak, bõre eltakarja õket, valószínûleg azért, mert a nyálkás angolna mélyen befúrja magát a megtámadott hal bõrébe, és így nem tudná használni szemét. Ugyanezért kopoltyúnyílásait hosszú csövek kötik a felületén egyetlen nyíláshoz, a nyílások sokkal hátrább vannak, mint az orsóhalnál, így a nyálkás angolna akkor is képes a víz alatt levegõzni, ha feje mélyen be van dugva a gazdahal testébe.

Néhány nyálkás angolnafaj olyan keményen bele tud akaszkodni szívó szája segítségével az élõ halakba, hogy ezek ritkán tudják lerázni õket. Aztán lereszelik a hal húsát és szívják a vérét. Néhány fajuk addig fogyasztja a hal izmait, amíg az élõ halból csak csontok és zsigerek maradnak, és a hal megdöglik.

Így Lapage teljesen ellentmond az Encyclopaedia Britannica tudóskodó cikkének, mely azt állítja, hogy a parazita soha nem öli meg gazdáját. A nyálkás angolna tevékenységei, az élõ hal vérének ivása kifejezetten emlékeztet az õsi zsidó rituális gyilkosságokra, melyek során az élõ nemzsidó áldozatot egy asztalra teszik, húsát rituálisan bevagdossák, és az ünneplõ zsidók megisszák kifolyó vérét, mely parazita létezésük egyik legfontosabb szimbólikus tette. A vérivás az áldozat haláláig folytatódik, és ez a nyálkás angolna viselkedésének társadalmi tükre.

Látjuk a szoros rokonságot a növényi és állati paraziták között, és az emberi kultúrákban az évszázadok során kifejlõdött parazitizmussal. LaPage szerint sok vérszopó esetében a fogás szerve összekombinálódik a szívás szervével, de másoknak csak fogási szerveik vannak, például sok parazita fejleszt ki kapcsoló kampókat, melyek vagy belülrõl vagy kívülrõl akaszkodnak a gazda testére. Éppen így, amikor a gazdanép megpróbál megszabadulni a zsidó közösségtõl, észreveszi, hogy a paraziták a gazdanép életét minden vonatkozásban behálózzák kampóikkal. Ezek a kampók olyan mélyen be vannak gyökerezve, hogy az eltávolítás nemcsak nehéz, de olyan mély és fájdalmas operációval jár együtt, hogy az eltávolítás végzetes lehet a gazdára nézve.

A gazda látja, hogy hiteleit zsidó bankárok adják, gyerekeit zsidó tanárok tanítják, kormányát zsidó tisztviselõk irányítják, akiket tanácsadóknak vagy konzultánsoknak is hívnak, és noha nem választott képviselõk, mégis fontos elhatározásokat ültethetnek át a gyakorlatba. A vallásukhoz fordulnak megnyugtatásért, és azt látják, hogy zsidó kikeresztelkedettek, akik megfelelõ pénzbeli ajándékok révén léptek be a felekezeti hivatalokba, addig szaporodtak, míg megváltoztatták a vallási hitet, és oda is bevitték a parazita zsidók kapaszkodó kampóit. Mi maradt meg a nemzsidó gazdának? A látszólag elkerülhetetlen végzet, hogy lassan meghal, mert kiszívták vérét, és csak azután hagyják ott a paraziták, hogy más gazdát keressenek.

A parazita felnõtt fázisai.

LaPage kimutatja, hogy sokszor felnõttkorában a parazitának nincs sok köze a gazda szervezetéhez, mivel körül van véve élelemmel, és ezt a gazda segítsége nélkül el tudja érni. Emiatt látnivaló, hogy a zsidókat nem érdekli túlságosan a szállítási ipar, az ülõ foglalkozásokat részesítik elõnyben. A parazita közösség teljesen mozdulatlanná válik a gazdában hosszú idõre, évekig meg sem mozdulva, de erejébõl semmit sem vesztve. A fertõzõ betegségek szállítói, úgy gondoljuk, száz évig is láthatatlanok lehetnek, de amikor feljönnek még mindig terjesztik a betegségeket. Zsidó közösségek évszázadokig éltek nemzsidó népek között, és nem mutatták veszélyességük jeleit, de amikor a nemzsidó gazda megpróbál megszabadulni tõlük, rögtön válaszolnak a kihívásra, és különleges változásaikat hozzák játékba, hogy megmaradhassanak a gazdában.

LaPage kimutatja, hogy a paraziták természettõl fogva hajlamosak az ülõ életmódra, és ennek megfelelõ változások történnek rajtuk. Parazita életmódjuk miatt a zsidó közösségeknek ehhez mért szokásai vannak, melyek bizonyos betegségekhez vezetnek, melyek az ülõ életmód következményei, s melyek igen gyakoriak zsidók között. Például a cukorbetegség sok szótárban zsidó betegségként van megemlítve. A cukorbetegség akkor alakul ki, amikor a parazita ülõ életmód miatt nem ég el a fogyasztott cukor, melynek közvetlenül energiát kellene szolgáltatnia. Ez cukortúltengést okoz a szervezetben, mely miatt kialakul a cukorbetegség.

Ülõ életmódot folytató személyeknél gyakori a hasnyálmirigy folyamatos gyöngülése, és más olyan szerveké, melyek a vércukor beállítását végzik. Így a cukorbetegség öröklõdõ lesz az ülõ életmódot folytatók között. A zsidó közösségben sokféle degeneratív betegséget ismeretes, vér-rendellenességek, különféle rákfajták, és másféle testi degenerációformák, melyek közvetlenül visszavezethetõk parazita létükre, és a testi degenerációkra, melyeket ez okoz. Ahogy együtt élnek a nemzsidó közösséggel, és ahogy elterjed ülõ életmódjuk, ezek a degeneratív betegségek átterjednek nemzsidó környezetükre is.

Az egyik legfontosabb fizikai korrelációra a zsidó közösség és az ismert parazita szervezetek között a növény és állatvilágban világít rá LaPage: "Többek között az idegrendszer az, mely csökken vagy elvész, ha parazita életmódot folytat egy szervezet. Lecsökkenhet, vagy részben lecsökkenhet, például a szem és más szervek mûködése csökkenhet. Az érzékelõ szervek jól fejlettek az aktív állatoknál, melyek más állatokat fogyasztanak el, és védekezniük kell ellenségeikkel szemben. De nem szükségesek a parazita állatok számára, akik viszonylag védve élnek gazdáik testében, élelemmel viszonylag gazdagon ellátva."

A parazita lét hatása az idegrendszerre, mely sokféle parazitánál megfigyelhetõ, különösen figyelemre méltó a zsidó esetében. Az idegrendszer degenerációját komoly szellemi betegség állapotába a zsidók harminc százalékánál a szociológusok sokáig a zsidó közösségben levõ beltenyészetre vezették vissza, de a nemzsidókkal házas zsidók ugyanilyen magas arányban idegbetegek, mint a zsidókkal házasok. Ez a betegség kifejezett biológiai okára utal, és azt sugallja, hogy a parazita lét elkerülhetetlenül az idegrendszer csökkenéséhez vagy degenerációjához vezet.

Változások a csontvázon.

LaPage megfigyeléseinek egyik legmeglepõbb eredménye, hogy "életmódja miatt hajlamos annak a képességnek elvesztésére, hogy csontváza elég ellenálló legyen ahhoz, hogy kövületként föntmaradjon, így kevés múltbeli tanúnk van a parazita állatfajok múltjáról. De azért hatféle megkövült körférget írtak le, kettõ ezek közül a Hydonius antiquus és H. matutinus az eocén lignitben, a másik négy balti borostyánkövekben. A terméktelen élet nemcsak a parazita idegrendszerére hatott ki, amely mint bármely más fizikai tulajdonság, elcsenevészesedésre hajlamos, ha az állat nem használja vagy nincs rá szüksége, de egy idõ után lényeges változásokat eredményez a csontozatban, a csontok meglágyulnak és szivacsosakká válnak, és a parazita halála után gyorsan felbomlanak.

Itt a másik korreláció a parazita és a zsidó életciklusa között. Parazita létük miatt a zsidóknak nincsenek szerszámaik melyeket fölfedezhetnénk az õsi kultúrák romjai között, noha ismert, hogy hosszú ideig jelen voltak a kultúrákban. A leírások ellenére, melyek tanúsítják jelenlétüket, nem találunk szerszámokat vagy mûalkotásokat, melyek igazolnák létezésüket.

Kulturális alkotások.

Mivel hallottunk és ma is sokat hallunk a múlt nagy zsidó kultúráiról, az archeológusok sok munkát fektettek be abba, hogy megtalálják a zsidó mûvészet, szobrászat és építészet nyomait az õsi kultúrákban, a rideg tényeket, melyek túlélik az idõ rombolásait és a természeti katasztrófákat. De semmit sem találtak. Ezeknek a kutatásoknak egyetlen eredménye pár egyszerû vizesedény volt, melyet agyagból készítettek, és amelyet a kõkori ember elõ tudott állítani puszta kézzel, mert nem ismerte a fazekaskorongot, mely jelen volt a korai kultúrákban. A nagy zsidó múlt gyér maradványai tanúsítják még egyszer, hogy a zsidó mindig is biológiai parazitaként élt, lágy, formátlan és gyökértelen figura volt, aki mások költségén evett és nem hagyott konkrét mûveket maga után, hogy emlékek maradjanak jelenlétérõl.

LaPage ezt mondja: "Emberi írások bizonyos parazita állatfajtákról léteznek az emberiség hajnaláról. egy Kr. e. 1600-ban íródott egyiptomi papirusz megemlékezik az ember szalagférgérõl, vérmételyérõl és kampós férgérõl." Így a biológiai parazita az írott történelem legelejétõl számítva probléma volt. Noha az emberek tudták, hogy milyen testi kényelmetlenségeket és veszélyeket hordoznak az állati paraziták, következetesen nem volt képes felismerni a zsidók hordozta különleges veszélyeket mindaddig, amíg már késõ volt.

LaPage ezt mondja: "a parazita állatnak nehézségekkel és kockázatokkal kell megküzdenie, melyekkel a nem paraziták nem találkoznak. Lehet hogy van szállása és bõségesen élelme, de ezeket annak árán szerezte, hogy részben vagy teljesen függõvé vált gazdájától. A parazita állatnak meg kell találnia a gazdát, felületére vagy belsejébe kell

mennie és meg kell õriznie pozícióját."

Így a zsidó olyan veszélyekkel néz szembe, melyek nem veszélyeztetik más közösségek tagjait. Ezek között elsõ a tömeggyilkosság, azaz közössége elleni akció, mikor a gazda észreveszi, hogy a parazita jelenléte veszélyezteti egészségét. A zsidó az egyetlen emberi csoport, mely ismételten õt veszélyeztetõ csoportos akciók, pogromok alanya volt. Parazita léte miatt a zsidó közösség nem fáradozott nemzet vagy független állam létrehozásával írt történetének évezredei alatt. Ezt azt jelenti, hogy a zsidóságnak nem volt hadserege saját védelmére ellenségekkel szemben. A zsidó állam, Izrael megalapítása után a nemzet költségvetése azt a parazita közösség kiterjesztéseként értelmezte, mert nemzeti bevételének hetven százaléka külföldrõl ered, és harminc százaléka kötvények eladásából, melyek természetesen értéktelenek, és soha nem fizetnek semmit.

Gyûlölet.

Mivel teljes mértékben függ a nemzsidó gazdától, a zsidó parazita mélységes gyûlöletet és lenézést alakít ki azok iránt, akik élelmét és szállását biztosítják. Ez a gyûlölet védõkeret, mely pajzsként védi a zsidó közösséget, és megelõzi azt, hogy elfogadja a gazdanép életét és célját sajátjaként. Herbert Spencer valószínûleg a zsidó parazitizmusra koncentrált, amikor ezt írta: "Amikor egy csoport a gyûlöletet díjazza a barátság helyett, egy bûnözõ típus fejlõdik ki." Mivel a zsidók az egyetlen olyan csoport, mely a gyûlölet minõségét díjazza, Spencer burkolt célzása csakis a zsidó parazitára vonatkozhat. A gazda szempontjából a zsidó minden cselekedete bûnözés, de a parazita szempontjából õ csak többezer év alatt kialakult életmódját folytatja.

Az ellentmondás két különbözõ, összeegyeztethetetlen erkölcsi elv találkozásából ered, a gazdáéból, aki a szolidság, becsület és önmagára támaszkodást részesíti elõnyben, a parazita pedig a parazitizmus megalapozott túlélési módozatait gyakorolja. A zsidó állandóan attól retteg, hogy a gazda kitaszítja, ami éhenhalását és halálát jelentené. Ennek eredményeképpen a zsidó mindent annak fényében néz, hogy õ hogyan viszonyul a gazdához, vagy hogyan ápolja parazita helyzetét.

Alkalmazkodó változások.

A parazita alkalmazkodó változásai kísérletek a gazda változásainak felbecsülésére. LaPage ezt mondja: "más paraziták összefüggésbe hozzák életük történetét a gazdáéval. Az egynemû lepényhal, a Polystoma integerrimum, mely a béka hólyagjában él, figyelmen kívül hagy minden olyan ebihalat, mely még nem érte el azt a fejlõdési fokot, ami biztosítja az õ túlélését, de ha talál egy ilyet, akkor megszûnik látszólag nemtörõdöm viselkedése: úgy tûnik szünetet tart, várva az alkalomra, hogy dárdát vessen annak csõszerû nyílására a belsõ kopoltyúnyílások közti térben. Hogy honnan tudja, hogy az ebihal elérte ezt a fejlõdési fokot, nem ismeretes, lehet hogy szeme segítette hozzá, vagy idegrendszere fölfogja a vegyi anyagokat, melyeket az ebihal bocsátott ki a lárvák számára. A parazitáknak ez rendkívüli érzõképessége a megfelelõ gazda érzékelésére mindig jellemzõ volt a zsidókra. A legkorábbi történelem óta hibát kizáróan a legfejlettebb és legsokatígérõbb kultúrákat célozta meg, és nem csatlakozott a hátul levõ fejletlen csoportokhoz. Nem látunk zsidót, aki a pigmeusok spártai életmódját osztaná meg az Uturi dzsungelben; kényelmes lakásban él New-Yorkban, kaviárt és pezsgõt iszik.

Szaporodási fázisok

LaPage megfigyeli, hogy a parazita állatok szaporodási fázisainak idõzítése olyan, hogy az utódok is megfertõzzék a gazdát. Ezt mutatják bizonyos véglények, melyek a béka végbelében élnek. Itt is észrevesszük a parazita kapcsolódását a kiválasztó szervekhez, az elõbb említett Polystoma integerrimum a béka hólyagjában él, és a véglény, mely a végbélben él, mint a legmegfelelõbb életterületen.

LaPage azt állítja, hogy a paraziták alvása folyamatosan megfigyelhetõ jelenség, és képességeiket megõrzik sok évnyi tétlenségben és elszigeteltségben is. Így egy zsidó csoport élhet tétlenül gettójában évszázadokon keresztül, látszólag önmagával elfoglalva saját egyházközségében, és lehet ezalatt kevés hatással nemzsidó gazdájára, míg az események valamilyen kombinációja megindítja tomboló tevékenységét. Rövid idõn belül áthatja a gazda nép létének minden területét és a tönkremenés szélére viszi azt.

A frankfurti zsidó közösség jól mutatja be ezt a parazita alvásfajtát. Háromszáz évig aludt, és egyetlen nemzedék alatt bankárok és kereskedõk csoportját termelte ki, akik hamarosan ellenõrzik a nyugati kultúra sorsát.

Védekezõ reakciók.

LaPage szerint paraziták védekezõ reakciót váltanak ki a gazdában a parazita ellen, pl. a parazita káros hatásának helyhez kötését és annak semlegesítését, megkísérli a kár helyrehozását és a parazita kiirtását vagy az attól való megszabadulást. Õ ezeket szöveti reakcióknak nevezi, ezek elsõsorban helyi reakciók, de lehet, hogy a gazda fejlettebb reakciókat is mutat, például immunitást, mint a teljes szervezet reakcióját. A szöveti reakciók szerinte gyulladások, melyeket baktériumok, vírusok és élettelen behatások hoznak létre, és lehetnek akutok vagy krónikusok. Ezek a sebek vagy zavarok következményei, melyeket a parazita szervei vagy fogai okoznak, amikor átvonul ezeken a szöveteken, vagy vegyi anyagok miatt, melyeket a parazita beenged vagy beürít a gazda testébe.

A parazita kártevése.

LaPage ezután hosszasan sorolja a károsítások fajtáit, melyeket a parazita okoz a gazdában. Azt mondja, hogy a szöveti károsodás mellett a paraziták másféle parazitákat is behozhatnak a gazdába, és veszélyes vírusokat. A paraziták káros anyagokat termelhetnek, különféle mérgeket. Ezek miatt a parazita veszélyes hatása sokkal nagyobb fokú, mint az eredeti célja, azaz a gazdában való bennmaradás és a gazda költségén való élelmezés.

Hogy a parazita szándéka volt-e, ezt vagy nem, fokozatosan a legfontosabb hatás lesz a gazda életében. Az újságok az Egyesült Államokban tipikus példái ennek. Száz éve kevés és jelentéktelen példányszámú újság létezett ebben az országban, és az újságírói hivatás elismerése kevéssé állt a patkányfogás és a szemétgyûjtés fölött. Amikor a zsidók szerepe nõtt a nemzsidók között, úgy látták, hogy az újságok alapvetõ mozgatói céljaiknak. Elkezdtek mindenki számára ontani az újságokat, és az újságok vírushordozókká váltak, szellemi méreggé, mellyel megbódították, összezavarták vagy beteggé tették a nemzsidó gazdát, elevenségét lefojtották, ameddig ez a mérget beadható neki.

Más paraziták

Mint LaPage kimutatja, a parazita más parazitatípusokat is bead a gazdának. Láttuk, amikor az 1890-es években a zsidók átvették az Egyesült Államok bevándorlási irodájának

irányítását a zsidó komisszárokon keresztül, mint Straus és Cohen, kinyíltak a kapuk az Európai gettóiból özönlõ zsidó bevándorlók elõtt, akik legtöbbje azelõtt nem tudott beutazni írástudatlansága, bûnözõ múltja és különféle ragályos betegségek vagy szellemi fogyatékosság miatt. LaPage ezt is mondja: "A paraziták biológiai változásokat is elõhívhatnak, mint azok a fajok, melyek a szaporodási szervekben okoznak változásokat, parazitikus kasztrációt, mint a páncélos Sacculina, amely tönkreteszi a gazda szaporodószerveit, a rövidfarkú pók, az Inacus mauritanicus, melyet a Sacculina neglecta szokott megtámadni. A Sacculina károsító hatása abban áll, hogy a hímnemû rákok hetven százaléka nõi másodlagos jellegeket kap. Altestük szélesebb lesz, és férfi jellegük mellett petetartó függelékeik fejlõdnek ki, ollójuk pedig kisebb lesz.

Elkerülhetetlen, hogy a parazita hatalmas befolyása a gazdán ne okozzon biológiai változásokat, mint a sacculina az Inacus mauritanicus-on. Láttuk Amerikában az utóbbi negyed évszázadban, hogy párhuzamosan a zsidó befolyásnak az élet minden területén való növekedésével az amerikai férfiak küllemének és viselkedésének rémítõ változásait és a férfi homoszexualitás hatalmas növekedését. Amerikai férfiak nõi másodlagos nem jellegeket mutatnak, és alapvetõ férfiasságuk megdöbbentõ módon lecsökkent az energiát, támadóképességet és testi erõt illetõen.

A nemek hagyományos szerepe szintén folyamatosan változik elsõsorban a kúszó zsidó agitáció miatt a nemi egyenlõséget pártolva. A kampány nem okozott nemi egyenlõséget, mivel ez csak a nemi különbségek megszüntetésével érhetõ el. Azonban lecsökkentette a férfias vonásokat az amerikai férfiban, és pszichológiai zavart okozott saját szerepe felismerésénél. Ez a fejlõdés azonosnak vehetõ a parazita szerepével, ahogy azt LaPage leírja a sacculina és az Inacus mauritanicus esetén. Itt újra észrevesszük a parazita figyelemre méltó aktivitását és hatását a gazda szaporodó és kiválasztó szerveire.

Reakciók a parazita ellen.

LaPage följegyzi a parazita és a gazda szerepét tanulmányozó írásában, hogy a gazda védelme a parazita ellen mindig reakciós természetû, mint ahogy a marha legyezi magát farkéval, a hal hirtelen csavarodó és forgó mozgásokat végez és hasonló akciók a parazitától való megszabadulásra. Az ötezer év alatt, melynek során a történelem följegyezte a parazita jelenlétét a civilizált közösségekben, egyetlen olyan esetet sem jegyeztek fel, hogy a gazdanép aktív módon törekedett volna a parazitától való megszabadulásra, a mód mindig nem önkéntes és inkább tudat alatti volt a parazitától való megszabadulásra. A gazda ösztönösen reagál a parazita jelenléte ellen, mert tudja, hogy valamilyen módon megtámadta a fura lény másfajta életmódjával és céljaival. A zsidók ezért nevezik a nekik ellenállókat "reakciósoknak", azaz olyanoknak, akik reagálnak a parazita jelenlétére. Következésképpen a parazita egyik fõ feladata a potenciálos "reakciósok" megtalálása a gazdanépben, és ezek kiirtása.

A parazita ismerése.

Mert a vak, nem gondolati reakció ritkán képes hatásosan eltávolítani a parazitát, LaPage ezt mondja: "Alapvetõ a parazita elleni harcban annak életének minden fokozata, és kapcsolatai minden gazdával, melyekkel élhet. Minden gazda ismerete szükséges, mert némelyikük tartó gazda lehet, ahol a parazita addig tartózkodik, míg megtámadja az embert. Ezzel a tudással felfegyverkezve ki tudjuk választani a parazita leggyöngébb pontjait életében és biológiájában támadásra. A kutatás és oktatás az eszközök, melyek a veszélyes parazita hatása elleni ellentámadáshoz szükségesek. Mindenek elõtt el kell

kerülnünk a vak, ösztönös reakciót, mert a parazita régen megtanulta, hogy hogyan lásson elõre és hogyan irányítsa az ilyen reakciót, mi több, hogyan használja fel saját javára.

Mindig ellenség.

LaPage kimutatja, hogy "Gazdákat és parazitákat mindig együtt kell vizsgálni, mert a parazita, mint minden más élõlény szorosan kapcsolódik környezetéhez. A tény, hogy a környezet, mely részben vagy teljesen életének alapja, egy másik állat felülete vagy belseje, nem jelenti azt, hogy a parazitológus elvetheti a szokásos biológiai módszert, és nem kell az állatot és környezetét egyetlen egységként vizsgálnia. A bemutatás második célja annak bemutatása, hogy némely parazita állat az emberiség és annak kultúrájának leghatalmasabb ellensége."

A paraziták foglalkozása környezetükkel a modern ember egyik legfontosabb szellemi fejlõdésére vet fényt, a felvilágosodásra, melynek forradalmi ereje támadó fegyverként szolgált a parazita befolyásának megnövelésére gazdája felett. A felvilágosodás elõtti századok az ember környezetét másodlagos dolognak tekintették, mert hittek az egyénben és abban, hogy az egyén képes környezetét legyõzni. Hirtelen francia intellektuelek, mint Jean Jacques Rousseau úgy vélték, hogy az ember nem olyan fontos, mint környezete. S ekkor vezetõ gondolkodóink úgy döntöttek, hogy a környezet a legfontosabb az életben. És a parazitát tekintve ez igaz is, mert annak a környezete a gazda, aki eteti õt. De a gazda számára, aki önálló életet él, a környezet nem elsõrangú szempont fejlõdésében.

A parazita számára a környezet minden. Minden szocialista gondolkodó, és a különféle szociológiai iskolák, melyek ebbõl a fejlõdésbõl jöttek ki, elsõrangúan fontosnak vélik az ember környezetét, és elhanyagolják az ember erejét környezete kialakítására és saját élete alakítására, ahogy eléri élete céljait. Ha megértjük a parazita elméletét., akkor meg tudjuk érteni, ÉLETÜNKBEN ELÕSZÖR az összes modern szocialista gondolkodási iskolákat, mert fel tudjuk ismerni, hogy a környezeti pszichológiát a parazita fejlesztette ki saját életciklusa köré. És mint ilyen, tagadja a gazda gondolkodását, céljait és kultúráját. LaPage sürget bennünket, hogy gondoljunk arra, hogy a parazita az ember és az emberi kultúra legerõsebb ellenségeinek egyike. Úgy tûnik, megint érinti a zsidó problémát, de visszariad attól, hogy elméleteit az emberi társadalomra is alkalmazza.

Biztosan nem mondhatná azt, hogy a parazita vírusok vagy a vérszívó moszkitók valamilyen emberi kultúra bukását okozták, noha hátráltatták pl. a Panama-csatorna építését. Mire másra gondolhat, mint a biológiai parazitára, mely az írott történelem kezdete óta ellepte az emberi kultúrát, és egyik birodalom bukását okozta a másik után. Talán ezért javasolja "a parazita állat életének és biológiájának a leggyöngébb pontját megkeresését."

Második fejezet

A huszadik század során az ember elkezdett a nagy kultúrák lehanyatlásának problémájával foglalkozni, a nagy birodalmak elérték csúcspontjukat és aztán csodálatos módon lehanyatlottak. Tudjuk, hogy miért emelkedtek föl. Azért, mert az emberek megtalálták hivatásukat, és olyan technológiákat fejlesztettek ki, melyek javukra alakították környezetüket. A nép a jobb környezet okozta javulást arra használja, küldetését teljesítse. Amíg az emberek energiáikat konstruktív módon használják, a

nemzet mértani arányban növekszik nagyságban és erõben. Ezután hirtelen beteggé válik és meghal.

Egy példa volt az Erzsébet-kori Anglia, mely kiutasította a zsidókat. Amikor Cromwell Olivér visszaengedte a zsidókat, az angol nép elvesztette érzékét az irány iránt, és noha lendületük még egy darabig elég volt ahhoz, hogy elõre vigye õket a viktoriánus korszak alatt, ma látjuk, hogy nemességük elszegényedett és javaikat, melyek sokat csökkentek, idegenek kezelik.

Két tudós alakított ki elméleteket sok év tanulmányozás után, hogy megmagyarázza a nemzetek elhalását. Az elsõ, Oswald Spengler, német tudós, rendkívüli éleslátással és energiával. Összeállította minden ismert civilizáció hasonlóságainak leírását, és olyan összefogó összehasonlító tanulmányokat szerkesztett, melyeket ma csak számítógéppel lehetne megszerkeszteni, annyira komplikált összefüggéseket dolgozott föl benne.

Spengler azt a következtetést vonta le, hogy a kultúra olyan test, mint bármely másik, melyre a természet törvényei igazak. Látta, hogy a kultúráknak születési, fiatal és életerõs, majd idõs koruk van, amikor legyengülnek és ellenségeik zsákmányává lesznek. A biológiai kép alkalmazásával Spengler helyes nyomon volt. Megértette azt is, hogy a kultúrák belsõ problémákat fejlesztenek ki, melyek úgy mûködnek, mint halálos betegségek. Csak egyetlen pontban tûnik vaknak, a parazita elvének megértésénél. Ez nem meglepõ, mert Spengler az emberi kultúra nemesebb dolgaival foglalkozott, az ember nagy teljesítményeivel, mûvészetével, zenéjével, költészetével, építészetével. Egy ilyen emelkedett tudós nem akart degeneratív dolgokkal foglalkozni, melyek bemásznak a szervezetekben, és körülfonják a szaporodási és kiválasztási szerveket, a parazita szervezetekkel, melyek kényelmetlenséget, betegségeket és halált okoznak.

A késõbbi elmélet.

A terület másik felfedezõje Arnold Toynbee volt, egy professzoros angol ember. Õ szintén nem foglalkozott a biológiai zsidó mindenütt jelenlévõ, gusztustalan jelenlétének tényével. Terjedelmes tanulmányt írt a kultúrákról, mely alapvetõen ugyanazokon az alapokon állt, mint Spengler, és keveset adott hozzá Spengler megfigyeléseihez. Egyetlen saját terméke egy elmélet volt, mely rögtön népszerûvé vált korának szellemi csúcstermékei között, mert illett a többi elõítélethez. Beleültették az elfogadott egyetemi pszeudo-szociológiai zsargonba, melyet egyetemi tökfejek használnak, hogy elbódítsák egymást és tanítványaikat.

Toynbee szerint a kultúrák azért hanyatlanak le, mert idegileg összeomlanak fejlõdésük egy pontján, a kultúra, mely kihívások és az azokra adott válaszok összessége, nem válaszol bizonyos kihívásokra, és ezek tönkreteszik. Ez utalhatna a biológiai zsidóra, mert a parazita kihívás, és folyamatos veszély a gazdára nézve. De ez olyan kihívás, melynek leküzdésére egyetlen nemzsidó gazda sincs elõkészítve. Olyan baktérium, melynek legjobb leküzdése a védõoltás vagy a személyes tisztaság és az egészségre való folyamatos ügyelés.

Spengler története a kultúrák hanyatlásáról és megszûnésérõl nem volt tartható, mert nem vette figyelembe azt a nyilvánvaló tényt, hogy kevés, ha egyáltalán valamelyik kultúra halt meg idõs korban. Majdnem mindegyiküket legyilkolták valamilyen módon, de Spengler túlságosan el volt foglalva a szép mûvészetekkel ahhoz, hogy érdeklõdhessen a bûnözés és a járványok iránt. Toynbee viszont nem lehetett a megfigyelõ ebben az esetben, mert élete

nagy részében bûnözõk támogatták. Tanulmányait a Nemzetközi kapcsolatok királyi intézete támogatta (RIIA), amely olyan szervezetek hálózata, melyet nemzetközi zsidó bankárok állítottak föl saját mûködésük hasznos eszközeként. Az RIIA testvérszervezete az USA-ban a külföldi kapcsolatok bizottsága, melyrõl én láttam meg elsõként, hogy az ebben az országban mûködõ parazita létesítmények tartóoszlopa.

A Mullins a szövetségi bankról. c. könyv elsõ kiadásában a hátsó borítón levõ életrajzi megjegyzés elmondta, hogy készülök a folytatás megírására, amely be fogja mutatni a külföldi kapcsolatok bizottságát. Ez volt az lesõ eset, hogy egy amerikai nemzeti ember fölhívta a figyelmet erre a szervezetre. Pár hónappal azután egy Magyarországról New-Yorkba települt zsidó, Dr. Emanuel Josephson könyvet jelentetett meg a külföldi kapcsolatok bizottságáról, mely azt próbálta bemutatni, hogy a az intézmény gojok intézménye, mint pl. a Rockefellereké, és nem a parazita zsidó közösség harci eszköze. Meglátogattam, és hét órán keresztül beszélgettünk. Nyilvánvaló volt, hogy mindent tudott, amit én tudtam a külföldi kapcsolatok bizottságáról, melynek irodái egész közel voltak lakásához, és nyilvánvaló volt, hogy õ másképp értelmezte ismereteit a bizottságról.

Ahogy Emanuel Josephson nem volt hajlandó a tényekrõl beszámolni a külföldi kapcsolatok bizottságát illetõen, úgy Arnold Toynbee, aki kényelemben élt a Rotschild család adományaiból, nem találta bizonyítékát a kultúrák parazitikus gyöngítésének hatalmas mûvében. Ehelyett a felületesen tanulmányozta a kultúrák idegmintáit, és az azokra ható dolgokat, anélkül, hogy egyszer is megemlítette volna az idegrendszer gonosz ellenségét, a parazitát. Amikor Toynbee azt mondja, hogy a kultúra nem válaszolt egy kihívásra, azt akarja velünk elhitetni, hogy az utca sarkán álló ember, akit hátulról egy teherautó elüt, nem válaszolt egy kihívásra. Tény az, hogy megölték.

A biológia jelentõsége

Hallott Toynbee valaha a biológiáról? Hallott valaha parazitákról? Nem látjuk ennek bizonyítékát sehol tanulmányaiban. Van-e sejtelme arról, hogy a kultúrák lehetõvé teszik azt, hogy idegen testek megtelepedjenek bennük, virágozzanak, és minden felügyelet és ellenõrzés nélkül, függetlenül attól, hogy milyen veszélyes lehet befolyásuk? Hogy tölthetett Toynbee húsz évet az õsi kultúrák tanulmányozásával, ha nem tud arról, hogy zsidók nyitották ki Babilon kapuit a perzsa hódítók elõtt, ha nem tudja, hogy a zsidók térdepeltették le Rómát, ha nem tudja, hagy zsidók hozta Egyiptomra háromszáz éven át egy szörnyû zsarnokságot, amíg az egyiptomiak föllázadtak és kiutasították õket? Csak egy szellemi perverz, akit paraziták fizetnek képes elrejteni ilyen információt, miután fölfedezi azt. Ehhez hasonló bûnt akkor követett volna el Pasteur, ha tönkreteszi a veszettség elleni oltóanyagot fölfedezése után, vagy ha Jenner elrejti a himlõ elleni oltás anyagainak képletét.

A parazita mûködése

A biológiai parazita tanulmányozása megvilágítja mûködésének módját, a természet jellemzõ és összefonódó tényeit:
1. A parazita lehetõleg egészséges szervezeteket keres ki gazdának.
2. A parazita életciklusa függ a gazdáétól.
3. Az egészséges szervezet, melyet a parazita megtámadt, elkerülhetetlenül megsérül és gyakran meghal a parazita jelenlétének káros hatása miatt. A leggyakrabban a parazita jelenléte miatt a gazda elveszti irányérzékelési képességét, így tehetetlenné válik, és nem képes önmaga megvédésére a külsõ ellenségek ellen.

Ez sokféle faktort foglal magába, melyek közösek minden nagy kultúrára, melyek hirtelen betegekké váltak és meghaltak. Toynbee úr, évtizedes koncentrált tanulmányai során képtelen volt akár egyet is fölfedezni közülük? A válasz nyilvánvalóan igen. Látjuk a tényeket, egy nemzet, saját erejébõl fölépít egy birodalmat, melyek hajói messze földön levõ országokkal kereskednek, melynek hadserege legyõzhetetlen. A nép erõs, öntudatos, és ismeri saját értékeit. Mér félne egy pár mocskos, titkolózó idegentõl, akik ismeretlen helyekrõl beszivárogtak, és akik olyan szerényen laknak a városban, hogy úgy tûnik, mindig is ott éltek. Ezek az idegenek minden olyan munka végzésére hajlandók, melyeket a helyiek saját szintjük alattinak tartanak. Az idegenek leánykereskedelmet folytatnak, játékbarlangokat nyitnak, lopott ruhákat adnak tovább, pénzt kölcsönöznek, nyilvánosházakat rendeznek be, melyekben minden szexuális perverziót ki lehet élni, és bérgyilkosságokat vállalnak el.

A kideríthetetlen befolyás.

Rövid idõn belül az idegenek tudják a nép vezetõinek minden titkát, és hatalmuk van ezek fölött. az idegenek közössége gyorsan gyarapszik, és hamarosan a valaha egészséges nemzet gyámoltalanná válik, mert eredeti értékeik, az erõ, bátorság és becsület, melyek nagyokká tették õket, haszontalanok az újonnan jöttekkel szemben. A gazda nem érti a parazitát, amely olyan mint egy másik égitestrõl jött lény, mert mások a céljaik, és nem válaszolnak azokra az ingerekre, melyekre a gazdanép válaszol. Idegrendszerük is másfélének tûnik. Ahogy növekszik a veszélyes hatás, a hadsereg erkölcsi válságba jut, a helyi vezetõket kivégzik vagy elmenekülnek, és a nemzet vagyona apránként átmegy az idegenek kezébe. Az embereknek semmijük sem marad, különösen semmi önbecsülésük. A gazdanép tagjainak nem szabad megõrizniük önbecsülésüket vagy magánéletüket, ahogy a parazita átveszi az irányítást.

Egy nap egy ellenséges nép hajói jelennek meg a kikötõben. Bizonyos garanciák fejében a paraziták szívesen fogadják õket. A gazdanép nem áll ellent, a birodalom elvész. Ez a folyamat nem jellemzi a Spengler által leírt kultúrákat; és a kihívás és a válasz nincs jelen Toynbeenél sem. A gazdanép ellent tudott volna állni egy hadsereg támadásának, de nem tudtak harcolni egy titkolózó parazita rohama ellen, és az elkerülhetetlen rothadás ellen, melyet a parazita hozott magával, egy betegség ellen, mely a nép szervezetének minden részét beteggé tette.

Idegen testek.

A biológiai parazita elmélete elõször magyarázza el Egyiptom, Babilon, Róma, Perzsia és Anglia lehanyatlását. Egy gazdag és egészséges nép megengedi egy idegen testnek, hogy a közepében kiterjeszkedjen. Az idegen test megbetegíti és tönkreteszi õket. A történelemnek ez az új elve Spenglert és Toynbeet aktuálissá teszi. A kultúráknak pedig elõször a történelemben lehetõséget ad a menekülésre, és elõdeik sorsának elkerülésére. A komoly diákot lehet hogy megdöbbentik a biológiai parazita tanulmányozása során az undorító részletek. Talál egyfajta halat a déli tengereken, mely egy nagyobb hal hátsó részébe megy és ott ürüléket eszik. Az emberbe belemenõ egyik bélgiliszta belép a testbe, belekapaszkodik a bélbe egy kizárólag erre a célra kifejlesztett kampóval, és kiszedi a megevett ételbõl a tápanyagokat.

Különféle tetvek, melyek a párzási és kiválasztó szervek közelébe rejtõzködnek, nagy kényelmetlenséget okoznak az embernek. Vannak paraziták, melyek az emberi ürüléket termékeny táptalajnak találják a maguk számára, mert az emberi lét magasabb fokú lét,

mely nagymennyiségû élelmet fogyaszt, és a kiválasztott anyagokban még sok felhasználható érték van. A kiválasztott anyagok gazdag élelmet kínálnak a parazitáknak, de ottlétük egészségügyi problémákat okoz az embereknek. Így az emberek megkísérlik úgy eltenni kiválasztott anyagaikat, hogy ezek ne váljanak a különféle undorítónál undorítóbb paraziták táptalajává. A parazita szerint ez kegyetlen és igazságtalan dolog, és minden áron megkísérel hozzáférni ezekhez. Nem érdekli, hogy ez veszélyezteti az ember életét. A szemétdombin élõ legyet nem érdekli, hogy veszélyezteti-e az emberek életét.

A paraziták viselkedése.

Következésképpen a parazitát, mely megtelepedett a nemzsidó gazda környezetében, nem érdekli, hogy mennyire veszélyezteti a gazdát. Egyetlen célja a parazita életvitel folytatása a gazda rovására, és természetes céljai, mint általában a kiválasztó és szaporodó szervek. A történelemben a zsidót a nemzsidó gazda szaporodó szervei köré csavarodva találjuk, mint a vadszõlõt, mely lassan fojtogatja az egészséges fát. A zsidó mindig kerítõ, pornográfiaterjesztõ, a prostitúció mestere, a szexuális perverziók apostola, a meglévõ nemi szabályok és tiltások ellensége volt a nemzsidó közösségben.

Amerika legnagyobb pornográfusának címét kinek adományozták a rendõrnyomozók? A New-Yorki Irwing Klawnak, aki hatalmas mennyiségû meztelen fényképpel és hasonló dolgokkal kereskedett. Más zsidók irodalmi ambíciókkal írókká lettek, és irodalmunkat nemi aktusok sivár ismétléseivé tették, lehetetlenné téve olyan mûvek kiadását, melyek nem illenek saját züllött stílusukhoz. Más zsidók új foglalkozást kreáltak, mely annyira jellemzi õket, hogy mindenütt zsidó foglalkozásként ismert. Ez a pszichiáter szakma, a parazita megszállottságának kinövése a gazda szaporodó és kiválasztó szervei körül. A pszichiátria "tudományának" alapját a zsidó alapító és fõkivitelezõ, a zsidó Sigmund Freud fektette le. A pszichiátria alapja a végbélkomplexus, az elmélet, mely szerint a végbélmegszállottság kedélyfejlõdésünk fõ befolyásolója. Sokmillió szót írtak le errõl a tárgyról annak gusztustalan mellékíze ellenére, és a végbélkényszerrõl rengeteg beszédet tartottak a világ kifinomult és tanult embereinek testületei elõtt.

A végbélkomplexus.

A végbélkomplexussal a parazita szalonképessé tette megszállottságát, majd elkezdett további elméleteket gyártani az emberi kiválasztás jelenségére. A haladó oktatás iskolai képzésének legfontosabb eleme a WC gyakorlás, amire a modern mûvészet is alapozva van, és eredete könnyen fölfedezhetõ, az ürülék-komplexusban, vagy az óvódás gyerek székletkezelésében. A zsidó pszichiátriai gondolkodás többi fontos adományai, melyeket mint fõ szellemi fejlõdést, rendkívül mélyen és alaposan ünnepeltek, túl mocskosak, hogy itt megismételjük õket. Ha valaki megtekint egy nagy termet, melyben jólöltözött, tanult hölgyek és urak ülnek sok országból, akik figyelmesen hallgatnak és néha tapsolnak, és egy kis zsidóra figyelnek, aki szmokingban ismertet egy tudományos munkát az emberiség végbéli és kiválasztási szokásairól, akkor a zsidó egy másik sajátságát ismerjük meg. Mindegy, hogy mivel foglalkozik, a zsidó olyan fura, hogy komikus alaknak tûnik. Amikor a valahavolt francia miniszterelnök, Mendes-France nyilvánosságra hozta, hogy a nemzet veszni hagyja a nagy invesztíciókat Vietnámban, a kommunistákra hagyva azokat, nem tudtuk, hogy sírjunk-e vagy nevessünk, olyan nevetséges volt a feketébe öltözött kiguvadó szemû figura, aki máskülönben "r-oo-n-gy-oo-k-aa-t" kiabál az utcákon.

Ezra Pound, a költõ elmondta megfigyelését egyszer, hogy amikor elkezdte magyarázni az embereknek, hogy a zsidóknak veszedelmes hatása van a nemzsidó világra, senki sem

vette komolyan mert mindenki tudta, hogy a zsidók bohócok. Mint mindig, a zsidók arra használták ezt a benyomást, hogy erõsítsék saját helyzetüket a nemzsidó gazdával szemben. Charlie Chaplin faji gesztikulálásával és jellemzõen trágár mozgásával arra törekedett, hogy nemzetközi zsidó nézõi nagy komikusnak lássák. Dollármilliókat szedett össze a közönség elõtt való kacsázással, fenekének vad vakarásával, és hangsúlyozva a paraziták fõ érdeklõdési körét, a szaporodó és kiválasztó szerveket.

A maga módján Sigmund Freud még nagyobb komédiás mint Charlie Chaplin, mert a freudi elméletek, ahogy a nagy nemzsidó pszichológus, Carl Jung megjegyezte, a biológiai paraziták hatalmas hibás elméletére alapoznak a nemzsidók természetérõl, és Freud elméletei még nevetségesebbek, mint Charlie Chaplin forgása. De nevetünk Charlie Chaplin forgásán, és komolyan tanulmányozzuk Freud elméleteit.

Az élet sok területén paraziták.

A parazita másik megszállottsága, hogy módszereit belevigye a gazda életének minden részébe. Nem tudja elviselni a gondolatot, hogy nemzsidók egy csoportja úgy beszélget, hogy a parazita vagy valamelyik sábeszgoja ne legyen jelen és írogassa följegyzéseit. Így a zsidó propagandát fejt ki, hogy bejusson minden nemzsidó szervezetbe, legyen az társadalmi, vallási, magániskola, klub, szomszédság, minden olyan hely, ahol a nemzsidók összegyûlhetnek és beszélgethetnek olyan témákról, melyeket a zsidó ismerni akar. Ez a megszállottság onnan ered, hogy a zsidónak nincs semmiféle biztosítéka arra, hogy folytathatja parazita létét. Mindennap a szörnyû félelem marja, hogy a gazda lerázza, és még ha a nemzsidó életének minden csücskét irányítja is, akkor is bizonytalan. Ha a nemzsidó képes arra, hogy valahova ne engedje be, a zsidó dühében megvadul.

A Dreyfus eset.

A biztonsági megszállottság volt a tényleges erõ a Dreyfuss eset túlzott felfújása mögött. Egy Dreyfus nevû zsidó bekerült az addig tisztán nemzsidó francia fõparancsnokságba. Röviddel azután megvádolták, hogy francia katonai titkokat ad el a legtöbbet kínálónak. Noha nyílt és már lezárt eset volt, a zsidók õrjöngõ nemzetközi kampányt indítottak kiszabadítására. Furának tûnt, hogy ennyi ricsaj volt egyetlen francia tiszt sorsa miatt, de a biológiai parazita elmélete elmagyarázza a csodát. A parazita bekerült a nemzsidó gazda egyik utolsó menedékébe. Itt megtudott minden katonai titkot, és informálhatta embereit, ha a hadsereg része lett volna a parazita jelenléte elleni reakciónak.

De a parazitát bezárták mint árulót, ami volt, mert elsõsorban a parazita közösséghez volt hû. A tragédia nem az volt, hogy leültették, hanem az, hogy a zsidók elvesztették emberüket a nemzet biztonsági bizottságában. Hirtelen az egész parazita közösség fegyvert ragad saját védelmére, szörnyû félelmet és dühöt mutatva. Ez az elbocsátás vagy kizárás kísérti a parazitát, mert számára ez élet és halál kérdése. Ha a gazda kirakja, nem folytathatja parazita életét. és meghal. Ez a Dreyfus eset mögötti nagy zaj magyarázata.

A mi Dreyfus eseteink.

Az Egyesült Államok demokratikus kormányzásában sok Dreyfus eset volt az utóbbi években, melyeknél a parazita befurakodott a nemzet biztonsági bizottságaiba és megbüntették hûtlensége miatt. Az egyik ilyen Dr. Oppenheimer volt, egy zsidó, akinek a társasága kifejezetten csak kommunista ügynökökbõl állt, a legtöbbjük ilyen volta ismert is volt, míg Oppenheimernek a nemzet legtitkosabb védelmi titkaihoz volt hozzáférése.

Végül megtagadta a biztonsági vizsgálaton való részvételt, mert a nyilvánosság elõtt fölfedték hátterét, és a nemzetközi zsidó közösség óriási lármát csinált az ügy miatt, mely évekig tartott. Még ma sem tudjuk, hogy mennyit ártott a nemzetnek.

Még ismertebb eset volt egy Oroszországból származó zsidó esete, Walt Rostowé. Ez a személy nemzeti biztonsági hivatalunk alkalmazottja. De pár évvel ezelõtt az állambiztonság hû alkalmazottai nem adtak neki biztonsági igazolást, nem egyszer, de három esetben, ismeretségi köre miatt. De amikor John F. Kennedy lett az elnök, õ Walt Rostowot tette meg a nemzeti biztonsági hivatal vezetõjének. Nemrég Drew Pearson leleplezte, hogy ez a zsidó határozta el nagyszámú amerikai katona Vietnamba küldését, mely a kommunista erõk legnagyobb gyõzelme lett 1917 óta. Míg amerikaiakat mészároltak le Vietnamban, A Szovjetunió hátradõlhetett és nézhette, hogyan vérzünk ki, anélkül, hogy a kommunista világ egy picit is gyöngülne. Ebben a Dreyfus esetben a zsidók minden fordulót megnyertek, míg az a nemzsidót, aki bemutatta õt, Otto Otepkát, még mindig üldözi kormányunk.

Nemzsidó megalkuvók.

Franciaországban néhány okos nemzsidó észrevette, hogy honnan fúj a szél, ha nem is értették a parazita elméletet. Egy ismeretlen firkász, Emile Zola, néhány tüzes cikket írt, mint a "Vádolok" címût, követelve, hogy engedjék ki Dreyfust, és a nemzetközi zsidó propagandagépezet rögtön agyondícsérte Zolát, mint nagy írót. Híres és gazdag lett ezután, noha regényeit ma nemigen olvassák.

Egy kis fontoskodó vidéki ügyvéd, Clemenceau, szintén a Dreyfus ügy miatt futott be fényes karriert. Interveniált Dreyfus érdekében, és a zsidók Franciaország miniszterelnökévé tették. A sábeszgoj útját meg tudják könnyíteni.

A kidobás miatti félelem mindig óriási rettegést és dühöt okoz a parazitának. E sorok írója látott erre példát, amikor egy használt matracot vett Jersey Cityben. Késõ éjjel kellemetlen társsal találkozott. felgyújtotta a villanyt, és gyomrán kövér kis poloska ült, a dõzsöléstõl felfújódva, és még a fényben sem akarta a gazdát otthagyni. A fényre dühödt hangot adott ki és kivonult a látótérbõl. Ekkor e sorok írója nem kapcsolta össze ezt a kis epizódot a biológiai parazita elméletével, de késõbb elgondolkozott azon, hogy a poloska dühe, mely miatt furán viselkedett, érthetõ volt. Nem várhatjuk el, hogy a zsidó elfogad bármiféle kísérletet kirakására, és eltávolítására a jólétbõl. Éjt nappallá téve dolgozik azon, hogy ez ne történhessen meg vele.

Az ellenõrzés szükségessége.

Ezért kell a zsidónak ellenõriznie kapcsolatainkat. Ezért kell ellenõriznie oktatásunkat. Ezért kell ellenõriznie kormányunkat. és a legfontosabb: Ezért kell ellenõriznie vallásunkat. Ha nem teszi mindezt, veszélyezteti további létét, mint biológiai parazita. A Szovjetunióban, ahol az idealista jelszó hangzott fel: "Mindeni képességei szerint mindenki szükségletei szerint", a parazita irányítja a nemzsidó munkásokat, és olyan termékeket állíttat elõ velük, melyeket õ ad el és zsebreteszi a nyereséget. Kövér zsidók és szõke szeretõik mászkálnak luxusvilláikban a Fekete tenger mellett, míg engesztelhetetlen, dogmatikus nemzsidó komisszárok, mint Mihail Suslov, akik a Kremlben kétségbeesetten szerkesztik a rendszert, hogy a zsidó ne tudja azt saját elõnyére kiforgatni. (fordító: Ez túlhaladott nézõpont. Suslov Süß néven született gátlástalan zsidó, aki egész életében a B'nai B'rith zsidó szervezetnek dolgozott a közvetítõ zsidótárson, Gromikón, a

magasrangú szovjet funkcionáriuson keresztül). Nem lehetnek sikeresek, mert a parazita mindig egy lépéssel elõttük gondolkodik.

Támadás

Amikor a zsidó elvette békés arab farmerek földjeit 1948-ban, sok nemzsidó a világon azt hitte, hogy új korszak kezdõdik. Ezek a nemzsidók biztosították egymást, hogy most a zsidó, akinek saját országa van, oda fog menni, és nem fog többé bennünket kifosztani. Ehelyett a parazita közösségek mindenütt a világon
fokozták nemzsidó gazdáik kizsákmányolását, hogy kielégítsék Izrael állam óriási igényeit. A New-Yorki ruhaüzletek dolgozóitól, legtöbbjük néger vagy portorikói nõk és gyerekek, elszedte fizetésük jó részét a hidegvérû zsidó, David Dubinsky, a ruházati szakszervezet elnöke. Ezt a pénzt Izrael államnak adták.

Ez mutatja a zsidó képességét, hogy mindig minden oldalon jelen van, és mindig képviselve van a nyerõ oldalon. Chaim Weizmann, Izrael alapítója idézi anyjának egyik gyakran idézett mondását életrajzában "Próba, szerencse", Harper, New York, 1949, 13. oldal: "Bármi történik, jól leszek. Ha Sámuelnak (a forradalmárnak) van igaza, boldogok leszünk Oroszországban, Ha Chaimnak (a cionistának) van igaza, akkor Palesztinába megyünk élni."

A parazita költségvetése
1950 április 17-én a New York Times hírül adta, hogy nyilvánosságra hozták Izrael állam évi költségvetését. Ennek hetven százaléka külföldi adományokból áll, harminc százaléknyi része pedig izraeli értékpapírokból, melyeknek soha nem lesz beváltható értékük, és amelyek szintén a hozzájárulás kategóriába sorolhatók. Egyetlen más ország sem képzelhet el ilyen költségvetést, még India sem a nemzetek állandó koldusa, növekvõ, kevert lakossággal is csak egy százaléknyi külföldi hozzájárulást kap, melyet teljes mértékben az Egyesült Államok adományoz. De Izrael állam öntelten láttatja költségvetését, mely folyamatosan jótékony adományok és értéktelen értékpapírok keverékébõl tevõdik össze. Ez egy parazita nép költségvetése, mely teljes mértékben nemzsidó gazdáin élõsködik.

Degenerációs hajlam

A parazita furcsa, egészségtelen léte, annak irányzatával a degenerációra és rothadt idegrendszere az emberiség minden ismert rendszerének erkölcsiségén és emberi tisztességen kívül állóvá teszi õt. Most ördögi zsidó bombát tökéletesített, mely a gazdát és a parazitát is pusztítással fenyegeti. Mikor Alechsander Sachs a nemzetközi Lehman Brothers, New York-i vállalattól és Albert Einstein javasolták Roosevelt elnöknek, hogy dollárok százmillióit fektesse a pokoli bomba kifejlesztésébe, hogyan tudta volna Roosevelt visszautasítani? Ezután már csak egy nemzsidó kellett a projekthez. Leslie Groves vezérõrnagyot kérték fel a projekt vezetésére, de amikor ez látta, hogy majdnem minden tudós zsidó, azt mondta, hogy ebben a környezetben egy zsidó igazgató eredményesebb lenne. Biztosították, róla, hogy nem, nekik nemzsidó kell a projekt látszólagos vezetõjeként. Ne aggódjon, õk viselnek minden felelõsséget.

Tudjuk, hogy a nemzsidó soha nem várhat könyörületességet egy zsidótól. a rituális gyilkosságok szörnyû keresztülvitele eléggé bizonyítja ezt. A nemzsidó gyerekek kivéreztetése és vérük megivása a biológiai parazita elméletének legmagasabbfokú jelképes leleplezése.

A gyõzelem jele.

Primitív emberek gyakran isszák meg elesett ellenségük vérét a gyõzelem jelképeként, és hogy valamit kapjanak az ellenség erejébõl, de a vérivó gyakorlatokból csakis a rituális gyilkosság jött el korunkba. Ez a vallási szertartás, az ártatlan nemzsidó gyerek vérének ivása zsidó létének és elvének alapja, mint a parazitái, mely a gazda vérébõl él. Ezért nem hajlandó megválni ettõl a szokásától, noha ez gyakran végveszélybe sodorta. Ha a zsidó jelképezheti többé szerepét azzal, hogy egy egészséges nemzsidó gyereket elrabol, elviszi a zsinagógába és rituálisan megszurkálja testét azokon a helyeken, ahol dicsekvésük szerint Krisztus testét sebesítették meg, és nem ihatja a haldódó gyerek vérét, akkor a zsidó hite szerint el van átkozva. Prófétái intették, hogy ha ezt a szokást nem lehet már megfigyelni, akkor a zsidó parazita szorítása meglazul és a gazda megszabadul tõle.

Noha ez a szertartás olyan szörnyû, hogy a legtöbb zsidó visszautasítja, hogy részt vegyen benne, és mindegyikük tagadja azt a dolgot, mégis ez marad az a végsõ módszer, mellyel a zsidó vezetõk jelzik és fönntartják irányításukat népük fölött. Ha megszûnne a rituális gyilkosság szertartása, talán megnyílna az út ahhoz, hogy a zsidót eltérítsék történelmi biológiai parazita szerepétõl, és a nemzsidó közösség alkotó tagjává válhatna, hátat fordítva ötezer éves történelmének, melyet vérszívás, árulás és gyilkosság jellemez, ami az egész történelmével egyenlõ. Azért mondjuk, hogy lehetséges, mert nem vagyunk benne biztosak.

A biológiai minta.

A biológiai realitások alapján vizsgálva valószínûtlennek tûnik, hogy a zsidó el tudna szakadni múltjától, és a nemzsidó közösség alkotó tagjává tudna válni. Maguknak a zsidóknak az írásaiban semmiféle ilyenirányú utalást nem találunk ma sem. Majdnem minden irományukból szenvedélyes, halhatatlan gyûlölet sugárzik a nemzsidó gazdára. Nézzük, mit mondott a modern zsidóság fõ papnõje, Susan Sontag a zsidó házi újságban a partizán folyóiratban (Partisan Review) 1967-ben:
"A fehér faj a történelem rákja. A fehér faj, annak elméletei és találmányai, melyek az önálló kultúrát megszüntetik, ahol csak kialakul. "
Ez a huszonhét szó a parazita- gazda kapcsolat lényegét foglalja össze. Elõször is kifejezi a halhatatlan gyûlöletet, melyet a parazita érez fehérfajú gazdája iránt. Másodszor leleplezi, hogy a zsidó soha de soha nem fogja magát a fehér faj részének tekinteni, melyet õ külön fajnak tart. Harmadszor, a részlet kizárólag a fehér fajt vádolja vadsággal, nem a vérszomjas kongói törzseket, nem a kínai tömeggyilkosokat, és senki mást, csak a magasan fejlett északi európai és amerikai kultúrát. És negyedszer, Susan Sontag leleplezi az egész helyzetet "önálló kultúra" kifejezésével. Mire gondol, amikor "önálló kultúráról" beszél? A parazita közösségre gondol, amely teljes szabadságot követel arra, hogy a gazdára akaszkodjon, hogy uralja a gazdát, és hogy megakadályozza azt, hogy a gazda megszabaduljon tõle. És azt mondja, hogy a fehér faj, mert az a múltban reagált az "önálló kultúrára", melyet a zsidó parazita hozott létre, teljesen vad és rossz.

Harmadik fejezet

A sábeszgoj.

Észrevettük, hogy mekkora lyukak tátonganak azokban a mûvekben, melyek a parazita közösségek tulajdonságaival foglalkoznak. Véleményünk szerint azért hiányoznak ezek a

munkák, mert a parazita ellenõrzi a gazda tudományos életét és oktatását. Irreális ez a következtetés? Egyáltalán nem. Mert a gazda testileg erõsebb, mint a parazita a parazita nyilván nem tudja testi erõszak útján irányítani. Akkor lelki kényszert alkalmaz. Hogyan teszi ezt? A zsidó parazita a nemzsidó gazdát egy egész nemzsidó osztályon keresztül irányítja, melyet õ alakított ki, és amely õt segíti a nemzsidó gazda ellenõrzésében. Ez az osztály a sábeszgojok osztálya.

A fejlett kultúrák.

Kimutattuk, hogy a zsidó parazita betegség a fejlettebb kultúrák számára. Nem találunk zsidót, aki az ausztráliai bennszülött sivatagát osztaná meg a bennszülöttel. A fejlõdés kezdeti fokán álló embernek nincs tapasztalata parazitákkal. Kevés volt az élelem és kevés szállás volt. De akik túlélték, elkezdték uralni környezetüket, mûvelni a földet, állatokat szelidíteni, és több élelmet termelni, mint amennyit elfogyasztottak. Megjelentek a patkányok és svábbogarak, akik elfogyasztották a fölös élelmet. (Egy zsidó szellemi hõs, Franz Kafka egyik mûvében sajátmagát látja svábbogárnak, ami nyilván õsi faji emlékezet, és ez egyetemi hallgatók ezreit ihlette meg, akiknek a torkán lenyomták a történetet professzoraik anélkül, hogy a hátteret elmagyarázták volna.)

A fölös élelemmel egy újfajta embertípus is megjelent, aki semmiféle hasznos dolgot nem állított elõ, de annak a szakembere lett, hogy annak illúziójával szolgál, hogy javakat és szolgálatokat termel. Ez volt a zsidó, aki a történelemben varázslóként, jövendõmondóként, kis tolvajként, vidéken mint áruló és hidegvérû bandita jelent meg. Orvos és tanár, ministráns minden vallási csoportban. A legkorábbi történelem óta pénzkölcsönzõ volt, és mindig uzsorakamattal dolgozott. Mindezekben a zsidó szakmákban lehetõsége volt a csalásra. A zsidó mindig a csalásra alapítja üzletét, és könnyen vált egyik üzletágból a másikba. Orvos az egyik városban, majd hullahegyeket hagyva maga után jövendõmondó lesz egy másikban. Miután megfosztott pár özvegyet megtakarított pénzétõl, újra útra kel, és mint mindig, a zsidó közösség segíti õt. Egy harmadik városban pap tanítványa lesz, és a vallási hit merész képeit mutatja be, míg fõnökei fölfedezik, hogy vallási tantételeik minden egyes részét titokban furcsa, barbár dogmákká alakítja. Tovább megy, és egy másik városban tisztelt kormánytaggá válik, akit mindenki elfogad, amíg, egy este kinyílnak a város kapui egy megszálló elõtt, és a zsidó lesz a hódítók nagyvezére.

Egy meghatározás.

Ez parazitizmus, vagy bûntény? Ha bûntény, igen, minden egyes független esemény önmagában bûn, de az egész nem csupán bûn, hanem parazitizmus. Árulás, csalás. perverzió, mind fémjelzi a zsidó életet a nemzsidók közt a szétszórtságban. És ez a parazitizmus. Mindezek a dolgok nem csupán bûnök önmagukban, ezek alapvetõ alkotóelemei a zsidó parazita viszonyának nemzsidó gazdájával. Emlékezzünk vissza, nincs csak zsidó bûn, mivel a zsidó parazita léte a gazda körül önmagában bûn a természet ellen, mert léte veszélyezteti a gazda egészségét és életét. Így minden, amit a zsidó tesz parazita létével kapcsolatban bûntény, mint egy bûnözõ lét része.

Elítélés és kiutasítás

Egy nemzsidó kormány, mely szívén viseli a nemzet egészségét, elítélné a zsidó parazitát és eltávolítaná. Ez több száz esetben megtörtént az írott történelemben. Ezért a zsidó tudja, hogy elsõ feladata, ha megérkezik egy nemzsidó közösségbe, hogy aláássa és átvegye az

irányítást, és hogy megfertõzze az embereket aljas mérgekkel, hogy gyámoltalanokká váljanak és képtelenekké önmaguk megvédésére. Így a zsidó agitálni kezd, hogy legyen a kormány "haladó", vagy "népfront", "demokratikus", "népi", "liberális", és mindezek a zsidó kormány szinonimái, mely önmagát akarja védeni, és támogatni a parazita megmaradását a kizsákmányolt nemzsidók haragja ellenére.

Amikor fölállította kormányát, általában felforgatással, a zsidó következõ célja minden korábbi nemzsidó vezetõ kivégzése, akiket "reakciósnak" nevez és átkoz, mert ezek reagálhatnának a parazita jelenléte ellen. Elõször is ezek nem kapnak semmilyen nyereséges állást. Azután elveszik nekik és családjuk minden tagjának földtulajdonát, bankbetétjét és minden más tulajdonát. Ezután, erõteljes ellenük folytatott agitáció után a zsidó fölhecceli a lakosságot ellenük, és levadásszák és megölik õket, mert õk képesek lennének egy "reakciós" kormányt fölállítani, ha túlélnék a támadásokat. Így a zsidó behozta a népirtás vérszomjas szokását, a csoportok kiirtását a világtörténelembe. Nem ismerõs a vagyon elkobzása és a tömeggyilkosság? Ó, igen, 1917-ben a bolsevikok gyõzelme után, mikor átültették Marx kommunista programját a gyakorlatba, mikor "szolidáris" kormányt állítottak föl, mely rabszolgává tette a nemzsidó orosz népet. Hidegvérûen meggyilkolták a cárt, feleségét és gyerekeit, mert a biológiai zsidót nem kötik lovagias szabályok, mikor a nemzsidó gazda fölötti uralomra tör. csak el kell olvasnunk Eszter szadista könyvét a bibliában, hogy részleteiben lássuk egy zsidó tömeggyilkosság menetét.

A gazda gyöngesége.

A nemzsidó gazda gyöngesége a parazita támadása elõtt alapvetõ gyöngeség? Csak az erõs egészséges emberre kell gondolnunk, akit legyûrt az influenzavírus, hogy megkapjuk a választ. A minden szempontból való egészség az alapvetõ védekezés a parazita vírus támadása ellen. Évszázadokon keresztül a nagyobb és erõsebb nemzsidó gazda védekezésbe ment át a kisebb és gyöngébb, de halálosabb parazita vírussal szemben. A nemzsidó gazda túlélése a biológia törvényeinek megértésétõl függ. A nemzsidó közösség kidolgozta azokat a szabályokat, melyek szerint él, a becsület szabályait, a törvényeket, és a reakciókat, melyeket a szabályok megfigyelése ébreszt a közösségben. Betartják a törvényeket, tisztelik egymás családját, tiszteletben tartják egymás tulajdonát, és megvédik az országot támadás esetén.

Akit nem kötnek szabályok.
A becsületesség jelzésrendszere adja a zsidó parazitának az elsõ nyitást a nemzsidó páncélján, mivel ez a jelzésrendszer köti a nemzsidó gazdát, és a nemzsidó közösség tagjai akkor kapnak helyet a közösségben, ha megfigyelhetõ, hogy becsületesek. De a parazitát csak az a szabály köti, hogy parazita lehessen és maradhasson a gazdán. A nemzsidó jelzésrendszere biológiai jelenség, mert ez minden életmûködésénél kíséri, és ez belsõ bátorságának a megmutatkozása, becsületessége és szorgalma, ezekre az erényekre alapozza a nemzet létét.

A zsidó jelrendszere teljesen más: olyan jelrendszer, mely tagad minden más jelrendszert. Megegyezik valakivel, hogy kifizet egy bizonyos árat, és késõbb csak a felét fizeti ki; hamis tanúkkal és igazolásokkal dolgozik a bíróság elõtt, fizetett hamis tanúkkal, megvesztegetett bírákkal, és így szerzi meg a nemzsidók javait. Míg a nemzsidó dolgozik, elcsábítja feleségüket, így szégyeníti meg õket, háború idején pedig nem szolgál a hadseregben és otthon bomlasztja a polgári életet. A legnagyobb veszély idején üzletel az ellenséggel és becsapja a nemzetet.

A parazita ellentmondása.

Mivel a parazita a gazdától függ élelme megszerzésében, azt gondolnánk, hogy mindent megtesz azért, hogy a nemzsidó közösség gazdagodjon és erõsödjön. De minden másnál fontosabb
a parazita számára, hogy megõrizze helyzetét a gazda fölött. Ötezer év történelem során sok kísérlet történt a nemzsidók részérõl, hogy megszabaduljanak a zsidó parazitától. Birodalmak jöttek létre és buktak el, világrészeket fedeztek föl, vadonokat ismertek meg és települtek beléjük, új feltalálások könnyítették meg az ember életét. De egyvalami változatlan maradt. A nemzsidó gazda félve a rombolástól, mely a parazita jelenléte miatt következik be, megpróbál megszabadulni ettõl. A parazita föl van készülve az ilyen kísérletekre, mindig elõre látja õket. és olyan biztonságosan akaszkodik a gazdába, hogy az csak sajátmagának okoz kárt, amikor vadul harcol.

Néhány esetben a nemzsidó gazda önmagát teszi tönkre ezeknél a kísérleteknél. A zsidó jobban tartja, ha a nemzsidó gazda tönkremegy, mintha elhagyna egy még élõ gazdát. Ha a gazda meghal, a parazita új gazdát keres. semmit nem érez a gazda iránt, aki élelmezte. Ez a keményszívû viselkedés jellemzõ a zsidó életszemléletére, és a zsidó Hollywood egy szokásos szólása jól fejezi ki: "Kinek kell?". Mint más zsidó szólások, ez is része lett korunk amerikai életének, de a nemzsidók nem tudják, mit jelent. Azt jelenti, hogy a zsidónak nincs szüksége a nemzsidó gazdára, mert mindig tud egy másikat találni.

Kemény munka.

Nemzsidó amerikaiak egész életükben keményen dolgoznak, fölnevelik családjukat, és megszerzik a mindennapi betevõ falatot. Amikor meghalnak, alig van elég pénzük a saját temetésükre. Noha hasznos és termékeny életet éltek, nem voltak képesek gyûjteni, és valamit a maguk számára elrakni a világ gazdagságából. De zsidók milliói, akik semmit sem termelnek, hatalmas vagyonokat harácsolnak össze, és halálukkor aránytalan nagy része a nemzet vagyonának van az õ tulajdonukban, ami aztán a parazita közösségé lesz. Miért van ez így? Azért, mert a nemzsidó munkás lusta? nem, egész életében keményen dolgozott. Eljátszotta keresetét? Nem, soha nem játszott pénzben. A zsidók alkotják a nemzet játékosainak túlnyomó részét.

A biológiai parazitizmus elmélete
A választ a kérdésre a biológiai parazitizmus elméletében találjuk. A nemzsidó munkás életét a zsidó parazita ellátásával töltötte, lehetõvé téve a parazitának a luxuséletet, míg a nemzsidó munkás sok órát dolgozik minden nap a puszta létezésért. A nemzsidó munkás keresetet szeme elõtt olvad el a zsidó pénzrendszer, ahogy a kiszámított és homályos pénzügyi törvények hatása mûködésbe lép. Ezalatt a zsidó oktatási rendszer arra oktatja a nemzsidó gyerekeket, hogy örülhetnek jövõjüknek, amikor egész életükben a kiválasztott nép javára dolgozhatnak, hogy azok a megszokott módon élhessenek.

A zsidó pénzügyi rendszer a piactéri háromkagylós elrejtõjáték változatainak sorozata. A nemzsidó biztos benne, hogy a borsó a bal kagyló alatt van, de ha arra tippel, akkor semmi sincs a baloldali kagyló alatt. A nemzsidó más zsidó borsókra is költi pénzét, de bármit is vásárol, az hirtelen elértéktelenedik. A megvett részvények értéke csökken, és veszt az eladásnál, amikor azért adja el õket, hogy ne veszítse el mindenét. Sokan azért vándoroltak ki Amerikába, mert a Rotschildok hatalma megnõtt Európában, és fosztogatni kezdték az földrészt. Amikor ezek a nemzsidók elmenekültek, a mohó zsidó paraziták nagyobb adókat vetettek ki a maradókra, a fiatalokat hadseregekbe sorozták be, melyeket

bérbeadtak más nemzeteknek, és az élet minden szintjét megszállták ördögi befolyásukkal.

A parazita egy tulajdonsága mozgékonysága. Ha a gazda költözik, a parazita követi, vele megy és újra belekapaszkodik. az amerikai alapítók nehezményezték, hogy a parazita követi õket, és az amerikai kongresszus egyik leghosszabb ülése a zsidók állandó jellegû kiutasításával foglalkozott. Végül nem fogadták el azzal a furcsa érvvel, hogy a zsidók jelenleg nem jelentenek problémát, és nem valószínû, hogy a jövõben problémává válnak. Ez teljesen ellentmondott mindennek, ami ismeretes volt a zsidókról és módszereikrõl. A vitából csak néhány képviselõ jegyzetei maradtak ránk. Az alkotmány vázlatát, mely a zsidókat ki akarta zárni, megsemmisítették. A zsidók egyik erõssége a régi könyvekkel és régi iratokkal való kereskedés. Ezekben a kereskedésekben ki lehet válogatni és meg lehet semmisíteni minden olyan múltra vonatkozó írást, mely nem vet kedvezõ fényt a zsidókra. Azokat a ritka iratokat, melyekben nincs a zsidókra kedvezõtlen utalás, el lehet adni a nemzsidó gyûjtõknek nagy nyereséggel. Mint általában, a zsidó itt is két elõnnyel dolgozik, egyrészt megsemmisít minden utalást tevékenységére, és ezt a nemzsidó pénzével finanszírozza.

A kormány szerepe.

Mi a kormány szerepe? A kormány szerepe a nép alapvetõ szükségleteirõl való gondoskodás, a nemzetvédelem vezetése, az igazságszolgáltatás biztosítása és a szabad vállalkozás lehetõvé tétele. Mi a nemzsidó kormány szerepe, melyet paraziták irányítanak? A paraziták irányította kormány fõ feladata garantálni, hogy a parazita a gazda kárára ehet, hogy védje a parazitát a kidobástól, és hogy megengedje, hogy más paraziták is beutazhassanak és élõsködhessenek a gazdán. Így a fõ feladata egy ilyen kormánynak, hogy polgárjogokat biztosítson kisebbségeknek, liberalizálja a bevándorlási törvényeket, és támadjon más gazdákat, akik meg akarnak szabadulni parazitáiktól. A kormány minden más tevékenysége mellékes ezek mellett, melyek alapvetõen fontosak a parazita jóléte szempontjából.

Így az Egyesült államokban látjuk, hogy a központi bûnüldözés (FBI) nem törõdik a hegymagasságú bûnözési aránnyal, mert ügynökei minden ideje arra fordítódik, hogy harcoljanak a nemzsidó "reakciósok" ellen, akik a parazita káros jelenlétére reagálnak. Az amerikai kormány hatalmas adógyûjtõ ügynökséggé vált a paraziták javára., és a nemzsidók jövedelmének nyolcvannégy százalékát erõszakkal elszedi tõlük, és a parazitáknak adja. Látjuk, hogy a kormány minden szervének van olyan szerepe, hogy a parazita további biztonságát szolgálja, és a gazda fölött állását. Sok olyan gazdasági kisegítõ vállalkozás van, melynek szerepe az, hogy a nemzet gazdasági forrásait a paraziták kezére játssza. Látjuk, hogy a honvédelem , ahelyett hogy védené a nemzetet, hatalmas vérontó gépezet, mely legerõsebb fiataljainkat sok ezer mérföldre otthontól dzsungelekben mészároltatja le olyan háborúkban, melyeket a zsidó paraziták pontosan ebbõl a célból indítottak meg.

Milyen igazságszolgáltatás?

Ahelyett hogy mindenkinek azonos joga lenne, a nemzeti törvényszékek olyan üléseket tartanak, melyeken olyan nemzsidókat üldöznek, akik a parazita jelenlétére reagálnak. Ezeket a nemzsidó "reakciósokat" ilyen-olyan állítólagos bûnök miatt ítélik el, melyeket esetleg az FBI ügynökök kreáltak e célból, és hosszú börtönbüntetésekre ítélik õket.

Milyen az oktatás?

A zsidó parazita bálványt csinál az oktatásból. Egyforma oktatás kell, oktatás mindenkinek. De milyen oktatást kap a nemzsidó egy olyan országban, melyet a zsidó parazita ural? Elsõsorban azt tanulja meg, hogy nem gondolkodhat saját fejével, mert ez az eredendõ bûn. Gondosan kioktatják, hogy hogy váljon könnyen kezelhetõ rabszolgává élete során, egy robot szerû gépemberré, aki soha nem használja az eszét a maga boldogulására vagy elõrehaladására.

Miért kell a zsidónak ellenõriznie a nemzsidó természetes intelligenciáját? Elõször is, a zsidó nem láthatatlan, hanem nagyon is látható. Tudja, hogy a zsidó látja õt, és zavarja jelenléte, és kívánhatja az õ eltávolítását. A nemzsidó csak megnézi Amerika bármelyik fõutcáját, és látja, hogy a legtöbb üzlet tulajdonosa zsidó. Munkahelyén a tulajdonos zsidó. Havonta fizeti a lakbért vagy az életfogytiglani hitelt fizeti vissza a zsidó banknak. Tudja, hogy kíméletlenül kizsákmányolja egy idegen test, Izrael királysága.

Ezért a parazita már a betûvetés tanítása elõtt elkezdi oktatni a nemzsidó gyereket a tiltott bûnre. Soha nem szabad "elõítéletet" mutatni egy másik emberi lénnyel szemben. A gyerek minden nap hallja ezt az intést attól kezdve, ahogy elkezdi az óvodát. Rejtélyesnek tûnik, hogy ez miért szükséges, hiszen a gyerekek nyitottak és nagyvonalúak, nem gyûlölnek senkit. Soha nem veszik észre, hogy ha a tanár nem tölti ezt naponta beléjük az "elõítéletekrõl", akkor kirúgják állásából.

Közvetlen befolyás.

A középiskolában és az egyetemen a nemzsidó a zsidó tanárok erõszakosabb befolyása alá kerül. Érdekesnek találják a zsidó tanárokat, mert ezek nekik mindent megengednek, míg a nemzsidó tanárok mindent megbénítani tûnnek, amit tenni akarnak. A zsidó tanárok pornografikus könyvek olvasását javasolják a gyerekeknek, részletesen megvitatják a nemi perverziókat velük, és gyakran mondanak hosszú beszédeket a nácizmus szörnyûségeirõl. Mivel sehol nincs náci kormány hatalmon, a nemzsidó gyerekek nem értik a dolgot. Nem értik a szörnyû félelmet és gyûlöletet, mely a zsidó embereket eltölti, mikor arra emlékeznek, hogy valaha nemzsidók reagáltak ellenük és meg akartak szabadulni tõlük.

Otthon a nemzsidó gyerek rengeteg olyan TV programot néz, melyek náci témákkal foglalkoznak. Ez nem meglepõ, mert a zsidó paraziták a tulajdonosai a három TV hálózatnak, és nem lehet olyan programot látni, amely nem állja meg az õ betegesen egyoldalú cenzúrájukat. Az egyetemen az tanulja a goj, hogy a világ teljes kultúrája három zsidó parazita, Marx, Freud és Einstein írásaiból ered. A nemzsidó mûvészeket és írókat meg sem említik.

A legnagyobb veszély.

Kérdezzen meg egy amerikai egyetemet végzettet: Mi a legnagyobb veszély, mely valaha is létezett a Földön. Nagyon gyorsan és energikusan azt fogja válaszolni: A nácizmus! Ezt a választ adja, mert erre tanították. Valójában ez az egyetlen, amire megtanították, és ez a négyévi egyetemi oktatás egyetlen eredménye. Ne kérdezze tõle, hogy MIÉRT a nácizmus a legnagyobb rossz, amit valaha is ismert, mert nem tudja. Csak megdöbbenti és megzavarja õt, és haragudni fog önre, mert semminek sem tudja a miértjét. Csak betanították feltételes válaszok adására, ismétli a leckét, melyet addig vertek a zsidó és sábeszgojok professzorok az agyába, míg kívülrõl nem tudta.

A sok száz könyvben, melyet a nácizmusról írtak, nem fogja megtalálni a nácizmus definícióját. Ez teljesen érthetõ. A zsidók nem akarják, hogy valaki is tudja, hogy mi a nácizmus. A nácizmus egyszerûen tartalmazza azt a javaslatot, hogy a német nép szabaduljon meg a parazita zsidóktól. a nemzsidó gazda tiltakozni merészelt a parazita folyamatos jelenléte ellen, és megpróbált tõle megszabadulni. Hatástalan reakció volt, mert érzelmi és nem jó informált, mint az összes nemzsidó reakció az elmúlt ötezer évben. És az mutatja, hogy mennyire eredménytelen volt, hogy ma zsidó bankároké a német ipar hatvan százaléka, és tulajdonukat az amerikai megszálló hadsereg védelmezi.

Mi a sábeszgoj?

Mivel a parazita kisebb és gyöngébb a gazdánál, alapvetõen alattomos módokon kell azt irányítania. És mivel létszáma kisebb, a nemzsidók közötti aktív ügynököktõl függ. Ha szétverte a gazdanép természetes vezetõségét, új uralkodó osztályt hoz létre, melyet a gojok leggyöngébb és legromlottabb egyedeibõl szed össze. Ez az osztály az "új osztály", és kormányhivatalnokokból, oktatókból, bírókból és ügyvédekbõl és a vallási vezetõkbõl áll. Ez az "új osztály" a zsidó sábeszgoja, vagy a "Szombati nemzsidó barma". A sábeszgoj osztály létrehozatala hozza magával, hogy a zsidó vallás alapvetõen nem más, mint a parazita gazdairányítási technikáinak rítusba foglalása. A zsidó vallás kulcs tantétele, hogy neki semmit nem szabad szombaton (sábeszkor) tennie. Nem kezdheti el istentiszteletét, míg nem égnek a fények, de vallása megtiltja a fények kigyújtását, mert ez munka lenne. Egy gojt kell találnia, aki meggyújtja helyette a lámpákat, Ezt a gojt nevezik sábeszgojnak.

Drew Pearson írta le ezt a folyamatot egy cikkében, a Washington Postban 1968 július 5-én, amikor idézte San Francisco polgármesterét, Joseph Aliotot, egy katolikust a következõképp: "A szemben levõ utcai zsinagóga árnyékába érve plébánosom Fine rabbi lett. Minden héten meggyújtok egy gyertyát a zsinagógában, és Cyril Magnin meggyújt egyet a székesegyházban." Alioto politikai sikereit sábeszgojként érte le, aki gyertyákat gyújt a zsidóknak.

A zsidó vallás tehát nem léphet törvénybe, amíg a zsidó nem talál olyan gojt, aki megteszi a munkát helyette. A zsidó vallás azt is megtiltja, hogy egy zsidó nemzsidónak dolgozzon, noha rövidebb ideig ez meg van engedve, ha a zsidó szükségesnek látja egy ilyen állás fölvételét, ameddig csellel ellopja a goj üzletét. A sábeszgojjá vált gojok kényelmes életet élnek gojtársaik rovására, de soha nem szabadulnak meg szégyenüktõl, függetlenül attól, hogy milyen gazdaggá és hatalmassá teszi õket a zsidó.

A kizsákmányoló osztály, melyet a zsidók a legszolgálatkészebb és leghitványabb gojokból kreálnak, a legmegvetendõbb emberi lények, akik valaha is a Földet ellepték. Noha õk alkotják a képzett és pénzes osztályait a gazdanépnek, mely a zsidók prédájává lett, a hitvány sábeszgojok élete soha nem boldog. Az Egyesült Államokban találunk nemzsidó bankárokat, bírókat, egyetemi elnököket és vallási vezetõket, akik a pavlovi idomított kutya módján ismételgetik a zsidók minden hóbortját, és ezeknél az embereknél a legmagasabb az alkoholizmus, a legnagyobb a válási arány, a legtöbb az öngyilkosság, és a legnagyobb arányú a fiatalkorú bûnözés gyermekeiknél.

Nemi degeneráció.

A sábeszgojoknak ez a bõségben élõ társadalma nagymértékû homoszexualitási és degenerációs hullámot zúdított Amerikára. Meglepõ ez? Csak vissza kell gondolnunk LaPage professzor leírását a sacculina parazita hatásáról a gazdára, a rövidfarkú

keresztes-pókra, az Inacus mauritanicus-ra. LaPage azt mondja, hogy kutatásai kimutatták, hogy a hímnemû keresztespókok hetven százaléka nõi másodrendû nemi jellegeket szerzett, és szaporodó szerveiket tönkretette a Sacculina neglecta támadása. Azt is állította, hogy ezeknek a hímeknek az alteste szélesebb lesz, és hímnemû párzási szokásaik mellett tojástartásra alkalmas függelékek alakulnak ki náluk, ollóik pedig ezzel egyidejûleg kisebb lesz.

Hogyan lehetne jobban leírni egy középkorú egyetemi tanárt, aki egy izmos futballjátékos ébredésén vigyorog? A nemzet egyik jellemzõ vonása, melyet a zsidók irányítanak, a férfias befolyás fokozatos megszûnése, és a befolyás nõies formákba való átalakítása. Ez érthetõ. A férfias erõ természetes módon erõszakosabb és magabiztosabb, független és önmagában bízó, bátor és hajlandó harcolni jogaiért. A nõies erõ viszont passzívabb, jobban hajlandó parancsokat elfogadni, és elkerüli a közvetlen cselekvést. Így ma Oroszország és Amerika, a világ két vezetõ ereje ma, egy olyan világé, melyet zsidó paraziták irányítanak, alapvetõen nõies hatalmak, de a két férfias hatalmat, Németországot és Japánt, melyek nem engedték a zsidó parazitát uralkodni maguk fölött, ma kisebbeké s befolyásuk csökkent.

Mindazonáltal férfias erõkként vissza fogják szerezni hatásukat a Földön, míg Oroszország sötét intrikákra használja befolyását, világszerte ügynökök és gyilkosok hadát foglalkoztatva, akik késekkel és csákányokkal gyilkolnak. Amerika mára követi Oroszország nyomait a központi nyomozó hivatal (CIA) mûködésével, és otthon az FBI titkos mûködése a "reakciósok" legyõzését tûzi ki céljául.

Lágy és alattomos.

Egy zsidóirányította környezetben a nemzsidó férfiak lágyakká váltak és minden alattomosságra kaphatók, mert új osztályuk, a sábeszgojok az élõ hazugság megtestesítõi, aljas összeesküvéseikkel a paraziták titkos kormánya javára. Az ilyen világban megvetik a férfiasságot, az erõt és a becsületet. A hitvány sábeszgoj legfontosabb tulajdonsága mint a zsidó érdekek arc nélküli liberális képviselõjének, hogy soha nem oldjon meg egy problémát sem. Ha ma van egy nemzeti problémánk, biztosak lehetünk benne, hogy az tíz év múlva rosszabbodik, és huszonöt év múlva még sokkal rosszabb lesz. Minden problémát fel kell erõsíteni, ez a sábeszgoj kormány alaptörvénye.

Csak az amerikai faji problémát kell szemügyre vennünk mint tipikus illusztrációt. Száz éve véres háborút vívtunk, mely kifosztotta a nemzet nagy részét, hogy megoldjuk a néger kisebbség problémáját Amerikában. Száz évvel késõbb a nemzet újra a szétszakadás határán van emiatt a probléma miatt, és a hitvány sábeszgojok szakadatlanul dolgoznak 1900 óta, hogy fölerõsítsék ezt a problémát mely 1890-1900 között szunnyadó állapotban volt. De Tocqueville mindent elmondott, amit el kellett mondani az amerikai faji problémáról száz évvel ezelõtt, de senki sem figyelt rá a legcsekélyebb mértékben sem.

Reménytelen élet.

A sábeszgojok új osztálya azonosításának legszembetûnõbb pontja teljes lepusztulásuk a felelõsséget illetõen. Mivel a sábeszgoj életét sajátmagáért éli, mint népe ellensége, érthetõ, hogy kevéssé izgatja a jövõ, de ennél tovább megy a dolog, a zsidó parazita hatása miatt a gazda leggyöngébb és legaljasabb rétege fölött. Ma alapvetõen a munkásosztály az, mely ellenállt a biológiai hatásnak. Ennek pár oka van, elõször is a munkásosztály kevésbé van kitéve az úgynevezett magasabb oktatásnak, mely egyszerûen annak a kiterjesztett

eszköze, hogy hogyan váljon valaki sábeszgojjá, másodszor, mivel a munkások megkeresik megélhetésükhöz szükséges pénzt, nagyobb önbizalmuk van és öntudatuk és felelõsségérzetük nem pusztult le még annyira, mint másoké.

Noha sikerült elkerülnöm azokat a káros hatásokat, melyet a zsidó parazita vagy a sábesz goj fejt ki rám, ismerem népem életének reménytelenségét. megszabadultam a betegségtõl, melyet a zsidó hoz a gazdanép egészséges tagjaira, két módon, elõször életmódomon keresztül, másodszor keresztényi hitem segített ebben.

Az egészséges élet örömei.

1948-ban, amikor San Miguel de Allende-be mentem, egy szép mexikói faluba, elkezdtem mûvészi életemet. Huszonöt éves fejjel ez volt elsõ alkalom, hogy örömet éreztem, mert életem addig abban a ködben folyt, melyet a zsidó parazita húzott Amerikára. Kezdtem megérteni, mit tapasztalt D. H. Lawrence, mialatt a napot és az egészséges életet kereste. D. H. Lawrence nemcsak tüdõbajban halt meg, de egy másik szörnyû betegségben is szenvedett, mely ráterjedt az európai kultúrára, az életakarat elvesztésében, mely elfogyott a sok évszázados zsidók alatti rabszolgaság során, és a sábeszgojok rossz kormányzása során.

San Miguel de Allende széles napsütötte utcáin tudtam meg elõször, hogy mi is az a fény. az emberek szegények voltak, de erõsek és magabiztosak, nem hasonlítottak az amerikaiakra, akiket otthon hagytam. Noha akkor nem vettem észre, de itt nem voltak zsidók vagy sábeszgojok. Itt ismertem meg az alkotó élet örömeit, a mûvészi életét, a szellem és az istenadta tehetségek életét, amire születünk, de melyet a zsidók és a sábeszgojok elrabolnak tõlünk.

Semmi önzés nem volt ebben az örömben, mert senkitõl sem vettem el semmit, és azóta semmi másra nem vágyom, mint hogy egész népem megismerje ezt az érzést. Mert ez a vágy lett életem fõ irányadója, keresztényként kezdtem élni, mert örömet akartam okozni másoknak. Mivel mindez nem hozott mást nekem, mint szegénységet, és kétségbeejtett volna, ha hajlamos lettem volna a kétségbeesésre, de megtaláltam Jézust és így nagyobb boldogságot ismertem meg, mint a mûvészetnek való élést.

Ha az amerikai emberek nem ismerik mûvész életem örömeit, még kevésbé ismerik keresztény életem boldogságát! A kérdés az volt, hogy hogyan szabadítom meg õket a többezer éves szellemi jobbágyságból. Ezek alatt az évszázadok alatt a zsidók folyamatosan leszólták a rabszolgaság intézményét, és amíg a mindenkinek juttatott szabadságról hangoskodtak, körmönfont módon szellemi rabszolgaságba süllyesztettek bennünket. Ha a testi rabszolgatartás bûn, akkor a szellemi még sokkal nagyobb bûn, mely a szabadnak született ember agyát rabszolgává alacsonyítja! Nemzetünk legnagyobb problémája ma az amerikai munkás és a középosztály szabadságjogainak megszûnése. Szavazatának nincs jelentõsége, értéktelen, mert függetlenül attól, hogy kire szavaz, személyes helyzete egyre alacsonyabbá válik. Adói nõnek, az üzleti nyomás erõsödik, és családi élete ki van szolgáltatva az agresszív kisebbségek általi megszégyenítésnek, elsõsorban a hitvány sábeszgojok és zsidó uraik által.

Sábeszgojok uralják vallási, tudományos és kulturális életünket, az amerikai munkás azt veszi észre, hogy bárhova néz, zsidókkal áll szemben. Zsidó vezeti a szimfonikus zenekart, a képkiállítások kilencven százaléka zsidó kézben van, így a nemzsidó mûvészek nem tudják bemutatni munkájukat, kivéve, ha csatlakoznak a zsidók degenerált céljaihoz. A

három TV hálózatot zsidók birtokolják és irányítják, a stúdiókban a rendezõk és írók, aki szinte mind zsidók, olyan programokat mutatnak be, melyekben a gojok a zsidók füttyére táncolnak. Tény, hogy egy öt százalékos kisebbség az amerikai élet minden szögletét uralja.

Mély elidegenedés.

A tudat alatti fölismerés lecsüggeszti az amerikai munkást és középosztályt, mert mély elidegenedést érez, a mindent átható veszteség érzését. Tudja, hogy ez nem az õ mûvészete, nem az õ kultúrája, nem az õ vallása, és nem az õ országa, mert az idegen életének minden csücskét irányítja. Ennek eredményeképpen az amerikai munkás és középosztály elveszti koncentrációs képességét, nem tud semmit végiggondolni, mert oktatása, kulturális élete, kormánya mind az idegenek kezében van, és mivel nem tudja végiggondolni problémáit, elveszti elhatározó képességét, és fölveszi az életfogytiglani szellemi rabszolga viselkedését, melyet a parazita kényszerített rá.

Erõteljes szenvedés.

De, noha az amerikai munkás és középosztály elvesztette képességét, arra, hogy végiggondolja a dolgokat, és hogy saját akaratából cselekedjen, még mindig érzõ emberi lény. Így erõs lelki bánatot érez, mert minden eltûnt életébõl, kivéve a feladat, hogy a zsidó parazitának dolgozzon. És noha éne már túl vagyok ezen a szenvedésen, nem nyugodhatok, mert tudom, hogy mit jelent ez a szenvedés az amerikai népnek. Én már nem szenvedek, mert megismertem a mûvészetért és Jézusért élést, és mivel megvan ez az örömöm, nincs szükségem Amerikára, és végleg nincs szükségem egy zsidó Amerikára. De Amerika isten alkotása, és mint olyat, nem szabad átengedni a zsidó parazitának, a nemzsidó gazda szenvedését föl kell oldani.

Az elõttünk álló feladat

Noha életem békés és örömökkel teli, tudom, hogy Amerikát vissza kell Adni Jézusnak. Szeretném megszabadítani sátánhoz való kötõdésétõl metafizikai szinten és a zsidókhoz való kötõdésétõl biológiai szinten. Noha én megszabadultam a szenvedéstõl mivel ismerem Jézust, tudom, hogy népem szenved, mert mindenükbõl kirabolták õket, és agyatlan robotokká tették õket, akik a zsidó programozásnak megfelelõ utasításokat hajtanak végre, és akik minden kérdésre zsidó választ adnak. Rossz néven veszem, hogy nemzetem és népem pavlovi kutyák szintjére süllyedt, és elhatároztam, hogy emberként szeretném õket újra látni. Mert el vannak vágva az alkotó élettõl, mert a zsidó parazita megszüntette nemzeti életüket, életük üres és céltalan.

Nincsenek hõsök.

A pavlovi szoktatás problémáinak egyike, hogy nincsenek többé hõseink. Egy nemzet nem lehet egészséges hõsök nélkül. Az utóbbi ötven évben hõseink a zsidó liberalizmus szintétikus termékei volta, olyan amerikaiak, akik sikeresen zsákmányolták ki népüket a zsidók javára, akik meggyorsították az amerikai nép fajkeveredését. Ezek a szintétikus hõsök mûanyagból vannak, nincsen emberi minõségük. Tipikus szintétikus hõs Hubert Humphrey, az Egyesült Államok elnökhelyettese, akit bármilyen alakba bele lehet préselni, mint egy gumibabát, mert nincs gerince. Elfogadta a sábeszgoj szerep minden elõfeltételét, nincs kultúrája, nincsenek céljai, csak azok, melyeket zsidó programozói beletápláltak.

A Mullins-jelentés

1957-ben egy jelentés, a Gaither-jelentés megjelenése által felriasztva, mely azt javasolta, hogy Amerikában erõsíteni kell a sábeszgoj lét minden formáját és a zsidó liberalizmust, néhány társam arra kért, hogy írjak egy formális választ. Mivel ez a kérés illett néhány olyan feladathoz, melyeken dolgoztam, elsöprõ választ tudtam pár héten belül írni. Ezt a jelentést itt pontosan visszaadom, ahogy azt 1957-ben kinyomtatta a M & N Associates, Chicago, Illinoisban:

(A nyilvános fölfigyelés következtében, melyet a Gaither jelentés keltett, mely bevallja, hogy az Egyesült Államok gyorsan másodrangú erõvé válik, de nem meri elmondani, hogy ez miért elkerülhetetlen, M&N Associates elhatározta, hogy közreadja a bizalmas Mullins jelentést, melyet 1957 augusztusában készítettek amerikai ipari vezetõk egy csoportjának. A jelentést egy pártatlan kutatóintézet nyilvános szolgáltatásaként adjuk közre. A jelentés idõközben történelemmé lett.)

1980-ra az Egyesült Államok olyan helyzetet fog a nemzetközi ügyekben elfoglalni, mint ma India. Az Egyesült Államok akkorra túlnépesedett, elszegényedett ország lesz, életszínvonala a fele lesz az 1957-esnek. Következésképpen nincs szükség rá, és kevés lehetõség nyílik arra, hogy Oroszország háborút merjen kezdeni az Egyesült Államok ellen. Az Egyesült Államok globális hatalmi létének gyors csökkenése lehetõvé teszi Oroszország számára, hogy az amerikai földrészt 1980-ra kommunista csatlósok földrészévé tegye, ha ezt akarja, de nem valószínû, hogy ezt akarni fogja. Geopolitikai szemszögbõl tekintve Észak- és Délamerika kevéssé hasznosak Oroszország számára. Európai és ázsiai politikája lényeges lesz nemzeti biztonsága szempontjából, de az amerikai földrész geopolitikai jelentõsége kisebb lesz, mint Afrikáé.

Emiatt a lehetõség miatt a Rockefeller jelentés és más kormányigénylések a megnövekedett védelmi kiadásokat illetõen helyesen úgy értelmezhetõek, mint egy utolsó lélegzetvételi kísérlet arra, hogy alátámasszanak egy mesterséges és halálra ítélt gazdasági növekedést. Hogy volt lehetséges, hogy az Egyesült Államok, mely 1945-ben egyedül állt, mint a világ legerõsebb hatalma, ilyen gyorsan lehanyatlott? Ennek megértéséhez szükséges egy rövid áttekintése a nemzet történelmének.

Az országot, bátor és energikus északeurópaiak népesítették elõször be, akik hajlandóak voltak életüket kockáztatni egy új életért a vadonban, hogy saját házájuk és területük legyen. Olcsó munkára volt szükség, de az indiánok nem voltak hajlandók szolgamunkára, így vagy megölték õket, vagy rezervációkba dugták. Az Újangliaiak négereket hoztak be, de ezek kevésbé voltak termelékenyek, mint tartási költségük, így eladták õket a déli ültetvénytulajdonosoknak, ahol az éghajlat alkalmasabb volt számukra, és a tulajdonosok kevésbé voltak igényesek munkájukkal szemben. De még így is hamarosan befejezõdött behozataluk, mint gyakorlatiatlan eljárás.

Idõközben az eredeti északeurópai telepesek növekedtek számban és gazdagodtak. Bõséges területen és sok természeti kinccsel ellátva hamarosan a legjobban felszerelt és legtermelékenyebb néppé fejlõdtek, mely valaha a Földön élt. Ömlöttek az új felfedezések belõlük, és az emberiség történelmének legnagyobb gazdagságát élvezték. Európából az olcsó munkaerõ további hullámai jöttek. Egy írországi jelentõs hullám sok kívánatos polgárral gyarapította Amerikát, de 1860 után kevés további bevándorlás jött

Észak-Európából. A bevándorlás nagy része közép- és dél-Európából jött, néhány ázsiaival. A sötétebb állampolgárok családjai beilleszkedtek az Északeurópai telepesek közé. kisebb termelékenységük miatt saját országuk nem tudta eltartani õket, itt erõsen szaporodtak gazdáik magasabb termelékenysége miatt.

Noha a sötétebb polgárok magasabb életszínvonalon éltek itt az északeurópaiak fejlettebb technológiája miatt, nem voltak hálásak emiatt. Ehelyett irigyek voltak az északeurópaiakra és gyûlölték õket, noha sokuk nagy gazdagságot halmozott föl és herceg módjára élt. 1900-ra a sötétebb európaiak szavazótömböt alakítottak, hogy legyõzzék az északeurópaiak politikai vezetését. Mély politikai szakadás alakult ki, mely a fiatal országot erõsen megviselte. Az északeurópaiak a republikánus pártot részesítették elõnyben, míg a sötétebbek demokraták lettek, melyet a fehér déliek is elõnyben részesítettek az Észak-déli háború következményeként.

Ez a furcsa szövetség elsõ nagy politikai gyõzelmét 1912-ben érte el, amikor Woodrow Wilson lett az elnök, egy félrevezetett idealista, aki 1917-ben az oroszországi bolsevista forradalmat mint a "demokrácia gyõzelmét a despotizmus erõi fölött" üdvözölte. Wilson öngyilkos nemzetközi politikát folytatott, mely a nép faji szakadását okozta. Ez a politika minden faji igazságtalanság végét kívánta, jóvátenni a brit imperializmus bûneit, dorgálta a francia imperializmust, megállította a német imperializmust, és a világ színes népeinek világszerte támogatást biztosított.

Az északeurópai amerikaiak nem értették, hogy mi volt ennek a politikának a szándéka, és túl elfoglaltak és gazdagok voltak ahhoz, hogy törõdjenek vele. A nemzet erõsödött anyagilag és hatalomban, mikor belépett az elsõ világháborúba. Pár évvel késõbb az 1929-es tõzsdei összeomlás kisöpörte több mint az északeurópai amerikaiak felének vagyonát és tulajdonát. meg volt vetve a Roosevelt kormány alapja, mely a sötétebb polgárok uralmát indította el az elszegényedett és elcsüggedt fehér amerikaiak fölött, mely Truman és Eisenhower uralma alatt teljes lett. belépésünk a második világháborúba meg akarta állítani a "rasszista" Németországot, mintha nem minden csoport a világon "rasszista" lenne, és saját elõre jutásán dolgozna.

1945-ben a gyõzelmes Egyesült Államok megerõsítette szerepét mint a színes világ támogatója. De Szovjetoroszország szintén a színes világ támogatójaként akart szerepelni, és rámutatott, hogy a fehér amerikaiak nem házasodnak össze sötétebb polgártársaikkal. A legtöbb fehér amerikai homogén közösségben élt, iskolák, klubok és templomok formájában, ahogy ezt minden másik csoport tette az Egyesült Államokban. A Roosevelt rendszer utódainak szabályai szerint nem volt szabad a fehér amerikaiaknak külön élni, noha az összes többi csoportnak lehetõsége volt erre, és a kormány nem hátráltatta õket ebben. Most a kormány a faji összeolvadás politikáját kezdte erõltetni, noha egyetlen más ország sem, különösen Szovjetoroszország nem követett ilyen belpolitikát.

A legfelsõ bíróság messzemenõ segítségével, melynek ilyen használatát a kongresszus bitorlói keresztülvitték, a fehér amerikaiakat levágták saját intézményeiktõl, fajilag közös iskolákba és lakóterületekre kényszerítették õket. A fajok közti házasság elkerülhetetlenné lett az "integrációs" propaganda áradata miatt. Minden vallási csoport vallási kötelességének nyilvánította ki a faji összeolvadást, noha vezetõik egyetlen tagja sem tudott egyetlen olyan dogmát vagy parancsolatot sem idézni, mely ilyesmit kívánna.

A fehér gyerekeket iskoláikban és templomaikban arra tanították, hogy kötelességük összeházasodni a sötétebb polgárokkal, és a sajtó, rádió. TV és a filmek nyomták a

fajkeveredési propagandát. A kormány bûnügyi üldözést folytatott a fehér polgárok magánéletének utolsó maradványai ellen, de más csoportok, mint a néger vagy zsidó csoportok ellen nem folyt ilyen üldözés. De éppen akkor, amikor a fehér amerikaiaktól faji összeolvadást követeltek, technikai ügyességüket jobban igényelték, mint valaha azelõtt. Behozott német technikusok fejlesztették ki az irányított nagytávolságú rakétákat, mert az elszegényedett fehér amerikaiak munkásként dolgoztak, és nem volt pénzük gyerekeik iskoláztatására.

A túl kevés mérnököt azzal magyarázták, hogy nem fejlesztették eléggé a nagyszerû néger tehetségeket. Egy olyan nép, mely húszezer évig poros dzsungelkarámokban lakott körülményei legcsekélyebb javítása nélkül, most ki lett kiáltva az amerikai technológia jogos örökösévé! Egyetemeinket telerakták színes diákokkal, akik tandíját vagy a kormány, vagy csak színeseket támogató rasszista alapítványok fizették. A fehér amerikaiak, akik meg tudták volna menteni romló technológiánkat, kézi munkásként dolgoztak.

Mindez elkerülhetetlen volt. Az északeurópai eredetû amerikaiak noha látták, hogy tehetségesebbek a többieknél, nem hordoztak magukban haragot. De a színes ember nem tudja a fehéret gyûlölet nélkül nézni, mert a fehér arc arra emlékezteti a színest, hogy õ sötétbõrû. Vagy a színesnek kell világosabbá lennie, vagy a fehérnek sötétebbé. Semmilyen más megoldás nem békítené õt meg. Ha valaki látta már a hirdetéseket a bõrfehérítõkre a néger sajtóban, tudja, hogy milyen alapvetõ ez az indíték a színeseknél. A sarkalatos néger szavazatok megnyerése miatt a fehér embereket nemlétezõnek nyilvánították abban a nemzetben, melyet õk alakítottak ki, és a legfelsõbb bíróság kijelentette: "Minden amerikai néger." M & N Associates nem kommentálja ennek a fejlõdésnek a jogosságát vagy jogtalanságát. Csak a tényeket vizsgáljuk. A fentiek elkerülhetetlen eredménye az volt, hogy tönkretették a fehér amerikai kívánságát sajátmaga megmaradására, mint Isten Szent akaratának a megnyilatkozásának a tiszteletét, és arra kényszerítették, hogy színesekkel házasodjon, a nemzet ezzel a többi nagy birodalom India, Egyiptom, Görögország és Róma után megy, melyek fehér vezetõség eltûnt a színesekkel való házasodás miatt.

Egy nagy nemzet eltûnése a világ színpadáról nem ok sem örömre, sem szomorúságra. Ez egyszerûen történelmi esemény. A folyamat szükségszerûen sokkal gyorsabb volt az Egyesült Államokban a modern élet gyorsasága miatt és a hatalmas nyomás miatt, melyet a sötét emberek fejtettek ki akaratukkal, hogy fehérekkel házasodjanak. Ugyanakkor Szovjetoroszország fehér vezetõ elitje nem mutatott hajlandóságot sötétebb emberekkel való házasságra, és tovább szakosodott. Az igényes párválasztás állami irányvonal lett, így Oroszország biztosította maga számára a jövõt, mert a jövõ, mint régen ismert, azé a nemzeté, amely a legmagasabb szintû technikai elitet termeli ki.

Ebben a késõi stádiumban kérték meg az M & N Associatest, hogy puhatolja ki, kordában tarthatók-e a színes polgárok a fehér amerikaiak elleni erõszak terén. A válasz nem. Soha nem lesznek elégedettek azzal hogy itt magasabb az életszínvonaluk, mert ez nem ellensúlyozza azt, hogy állandóan arra kell visszaemlékezniük, hogy alsóbbrendûek. A bátrabb fehérek megint ki fognak vándorolni, ezúttal Ausztráliába és Újzélandba. Az Egyesült Államok legjobb esetben egyfajta Brit Guayana lesz, fehér Kanada színes gyarmata, melynek dollárja már értékesebb, mint a miénk!

Az északamerikai csoport számára, akik 50 milliós kisebbséggé váltak, túl késõ a vezetés visszaszerzésére 120 millió kevertvérû fölött. A színesek esetén nem lehet hazafias

érzelmekre hivatkozni, mert nem ismerik a nemzet érzését. Jellemzõ volt A. Philip Randolph tanácsa a négereknek, hogy nem szolgáljanak az US hadseregében. M & N Associates nem hiszi, hogy egy fehér mozgalom átveheti az irányítást. Nincs fehér piac az USA-ban, sem kereskedelmileg, sem politikailag. Legjobb esetben a fehérek elszakadhatnak újra mint egy fehér déli köztársaság, Hagyva a mulattokat és négereket, hogy járják északon a saját útjukat, de az eredmény ugyanaz lenne, az Egyesült Államok eltûnik mint világhatalom. Mulatt unokáink békésen figyelik, hogy hogyan tûnik el a nemzet, amit örököltek, míg a világ többi része, beleértve Szovjetoroszországot, nem figyel ránk jobban, mint ahogy ma figyeli India mulatt lakosságának beszédeit. A világ realista.

Sejtés.

Mikor több mint egy évtizeddel ezelõtt megírtam ezt a jelentést, azt mondtam, hogy ez már történet. Azóta az amerikai pozíció rosszabbodott pontosan abban az irányban, melyre rámutattam. Azt mondtam, hogy nincs fehér piac, és azóta minden amerikai politikus igazat adott nekem. Egyetlen pontban tévedtem; nem jegyeztem föl Amerika újraföltámadását a kereszténységen keresztül, mert akkor még nem voltam annyira, hogy ezt láttam volna, és nem láttam Amerika föltámadásának ezt az egyetlen lehetõségét.

A sábeszgoj

A jelentés támogatói közül néhányan úgy érezték, hogy az indokolatlanul túl pesszimistára sikerült. Mégis, kevesebb mint egy évtized múltán sok nagyvárosunk, beleértve a fõvárost is romokban hevernek, mi pedig olyan gazdasági válságba értünk, mely megoldhatatlannak tûnik. Még a Mullins jelentés sem jósolt nemzeti csõdöt és lerobbant városokat kevesebb, mint egy évtized múlva! Ki mer elég pesszimista lenni a következõ tíz évre?

Ismételjük, meg, hogy mindez hogyan következett be. 1945-ben az Egyesült Államok volt az egyetlen erõs katonai hatalom a világon, az egyetlen ipari ország, melynek gyárait nem rombolták le a második világháborúban. Katonailag és gazdaságilag Amerika volt a világ ura, és a világ parancsainkra várt. Csak föl kellett volna emelnünk kezünket, és engedelmeskedtek volna parancsunknak. Anglia, Franciaország, Olaszország, Oroszország, Németország és Ázsiában Japán romokban hevertek, gyáraik törmelékhalmazok.

A paraziták által megbetegítve.

De nem adtuk ki parancsot. Miért? Mert parazitáinknak és hitvány sábeszgojaiknak egy fõ kívánságuk volt, a kommunista Oroszország újjáépítése. Dean Acheson azt javasolta, hogy új kölcsönöket kell adni Oroszországnak, az õ közvetítõ cégét használva, a Covington and Burling-et, mely olyan remekül képviselt kilenc kommunista államot szövetségi fórumunkon. A háború utáni amerikai ipart kommunista zsidók bénították meg, mint David Niles, az ismert homokos, aki azzal dicsekedett, hogy Harry Truman soha semmit sem határozott el az õ megkérdezése nélkül, és akinek egy nõvére volt a tel-avivi izraeli titkosszolgálatnál, egy mások pedig a moszkvai szovjet titkosszolgálat magas rangú alkalmazottja volt. Harry Dexter White, egy litvániai zsidó, és egész életében kommunista ügynök, szintén felügyelte Truman határozatait, mikor az az Egyesült Államok elnöke

volt.

Ennek a féreghalomnak a tetején vonaglott a fõparazita, Bernard Baruch, egy tevékeny zsidó spekuláns, aki egy nap egy millió dollárt tudott megkeresni a tõzsdén azzal, hogy ismerte a kormány határozatait, melyek a részvénypiacot befolyásolták. Nem csoda, hogy Harry Truman Bernard Baruchot a "legnagyobb élõ amerikai"-nak nevezte . Ez a fõparazita húzta a szálakat, melyek bûnpártoló hitvány politikusokat irányították, és úgy vezette az Egyesült Államok szenátorait, mint egy kisebb állású ember egy halom ketrecbe zárt hörcsögöt. Nyilvánosan dicsekedett azzal, hogy szenátorok, mint Harry Byrd, James Byrnes, Harry Truman és sok más a zsebében vannak.

Egy megbénított gazdaság.

Amerika átállását békés gazdaságra feltartották ezek a zsidók, hogy értékes idõt adjanak Oroszországnak leromlott gazdasága rendbehozására. Az Egyesült államokat nemcsak beteggé tették a zsidó gazdasági tervezõk, akik egyetlen célja az volt, hogy akadályozzák egy jólmenõ gazdaság kialakulását, de a kommunisták szintén megtalálták ideális fegyverüket, melyekkel nagyszerûen tudták Amerikát belülrõl gyöngíteni, egy tervezett faji háborúval. A faji háborúval és a beteg gazdasággal a kommunisták idõt nyertek, egy értékes évtizedet, hogy Oroszország megépítse atombombáját a Rosenberg házaspár és zsidó kémek hatalmas hordájának segítségével, míg más ügynökök a néger tömegeket hajtották a barikádokra, hogy vad és romboló faji háborút vívjanak. Az Egyesült Államok kormánya gyakorlatilag megszûnt mûködni, amikor a négerek "spontán" és alaposan kipróbált igényei "polgári jogaikért" mindennél fontosabbá lettek Washingtonban. A hitvány sábeszgojok a négerek oldalán mentek csatába, a zsidó paraziták minden parancsára pontos választ csaholva, kezeiket az ég felé tekerve, ahogy könyörögtek nyers húsdarabjukért, amikor a zsidók polgári jogot vagy békét kiáltottak.

A legfelsõbb bíróság

Mint a sábeszgoj nyomorultak fõpapja, a legfelsõbb bíróság helyet adott a kommunistaízû csõcselék minden követelésének 1954-ben, amikor úgy döntött, hogy minden iskolát integrálni kell. A legfelsõbb bíróság egyetlen más elhatározása sem taszította a nemzetet ekkora zûrzavarba. Az amerikaiak megdöbbenten nézték, hogy amerikai katonák seregei vonulnak be az amerikai városokba, fölszúrva és lelõve azokat a fehér polgárokat, akik jogaikhoz megpróbáltak ragaszkodni. Egy évtizeddel késõbb láttuk, hogy amerikai katonák újból bevonulnak a városokba, ezúttal a néger csõcselék védelmére, akik büntetlenül raboltak és gyújtogattak.

Mint említettük, 1945-ben az Egyesült Államok a világ elsõjeként állt helyén, mint az új Róma. De 1955-ben Oroszország újra visszanyerte erejét világhatalomként, míg az Egyesült Államok gyöngébb volt, mint 1945-ben! és 1965-re az inga már Oroszország javára mozdult el, mert ebben az évtizedben a szovjet ügynökök teljes mértékû faji háborút robbantottak ki az Egyesült Államokban, és sikerült az amerikai katonákat végtelen emberirtásba kergetniük egy ázsiai országért. Míg Amerika ember ember elleni háborúba keveredett Ázsia nyüzsgõ tömegeivel, Oroszország napról napra erõsödött, és egyetlen embert sem vesztett el. Oroszország otthon békében volt, míg az Egyesült Államok faji háborúba keveredett, a kormány beteg volt, az oktatási rendszer beteg volt, és az amerikai népnek egyetlen olyan képviselõje sem volt, aki érdekeit képviselte volna.

A föld szemetje.

A zsidó arany összevásárolta a legsajnálatraméltóbb rongyszedõ koldusokat és tolvajokat, akik valaha is ellepték országunk fõvárosát, olyan emberek, akik, míg billiókat toltak át a zsidóknak, önmagukat egy tál lencséért adták el! Szenátoraink és képviselõink lelküket egy polgárháború elõtti néger rabszolga ára alatt adták el. A Mullins jelentés tíz évet tévedett, mikor az Egyesült Államokat 1980 táján helyezte egy szintre Indiával. Most úgy tûnik, hogy 1970 a valószínûbb dátum.

Az út vége?

A geopolitikusok évek óta mondják, hogy Amerika lefelé csúszik. Minden, amit nemzetünk elért, hatalmas mennyiségû energia és ösztönös intelligencia árán érte el. Sok természetes mohóság is szerepet játszott, a bevándorló munkások kegyetlen becsapása, a polgárháború tömeges öldöklése, és Amerika egyetlen eredeti kultúrájának, a dél görögös finomságának rendszeres lerombolása. Ezek sötét fejezetek Amerika történetében. De vannak ragyogó oldalak is, amikor Amerika fenntartotta ígéretét a szabadságról és ajánlatait a beteg és romlott európai kultúra számára, mely lassan letûnõben volt, mert zsidó parazitái mértéktelenül rombolták azt.

Most Amerika a soros, hogy a szakadék szélén támolyogjon, ahogy gazdasága forog a forradalmi csõcselék támadása itthon és az elmebeteg zsidó kalandok között idegenben. De vannak még tudósok, akik új ösvényeket mutatnak a világnak, talán a lakosság egy százaléka marad építõ a katasztrófák közepette. 1957-ben nem tudtam megjósolni, hogy amerikai városok égni fognak, míg a nemzeti gárda emberei és a rendõrség utasításai elõírták, hogy a lázadókkal a lehetõ legudvariasabban kell viselkedni. Nem tudtam megjósolni, hogy egy zsidó, akinek háromszor nem sikerült a biztonsági vizsgálata, nagy létszámú amerikai seregeket fog Vietnamba küldeni, hogy szabotálja nemzetgazdaságunkat, amely folyamatot úgy adták el, mint a "kommunizmus megállítását", míg a CIA a vietnami kommunistaellenes vezetõ, Ngo Diem meggyilkolását tervezte. Nem meglepõ, hogy özvegye azt mondta a TV riporternek: "Ha Amerika a barátod, nincs szükséged ellenségekre."

Le fogják a kommunisták állítani magukat?

A kommunizmus megállítására fordított háromszáz milliárd dolláros akció hihetõbb lenne, ha azt nem az állambiztonsági osztály ismert és életfogytiglani marxistái kezdeményezték volna, akik szabotálták Csang Kaj Sek kormányát és kínát átadták a kommunistáknak. Elhihetjük, hogy ezek az árulók, akik a kommunista világnak ajándékoztak hatszáz millió embert, most mindenre készek lennének, hogy megkíméljék a sokkal kevesebb vietnamit ugyanettõl a sorstól?

Elutasították Csang Kaj Sek ajánlatát csapatok küldésére Vietnamba, ahogy elutasították ajánlatát ugyanerre Korea esetén, mert az állambiztonsági hivatal tervezõi ragaszkodtak tervükhöz, hogy megmutassák, Ázsiában a "fehér imperialisták" akadályozzák meg a vietnámiakat abban, hogy békésen alapítsák meg kommunista államukat. Ha ázsiaiak küzdenének a kommunizmus ellen, akkor a washingtoni marxisták elvesztenék egy fontos programpontjukat, nemzetünk tönkretevését. Idõközben itthon a nemzeti jövedelem új magasságokat ért el (alapvetõen a száguldó infláció miatt), a marxisták folytatták az Egyesült Államok kincstárának pofátlan kifosztását. Tipikus példa a hogyanra több mint száz "gondolkozógyár" megalapítása, melyekben zsidó paraziták magas jövedelmeket szedtek be azért, hogy új terveket agyaljanak ki a nemzsidó gazda kifosztására.

1968 május 13-án Herman Kahn Hudson intézetét mutatták be a nemzetnek, amikor az országos számlaellenõrzési intézet megvizsgálta az intézet egyéves szerzõdését, és azt mondták a Hudson intézetrõl, hogy ötletei régi ötletek felmelegítésébõl erednek, fölöslegesek és értéktelenek. A nemzet megjegyezte, hogy nem tettek el számlákat és iratokat sem a Hudson intézetnél sem az országos számlaellenõrzési intézetnél arról, hogy mire költötték a pénzt, a programok elõrehaladásáról és más szokásos üzleti eljárásokról.

Úgy látjuk, hogy ebben az országban van pár száz hasonló vállalat, a Rand intézet származékai, melyek évi 50 ezer dollárt költenek fejenként és évente. Ez heti ezer dolláros jövedelem egy zsidónak, aki irodájában ül, szivarokat szív, egyfajta haszontalan tartozék, melynek példaképe Mortimer Adler húsz millió dolláros "talált pénze", melyet a Ford alapítványtól szedett be "filozófiai tanulmányokért", a szokásos értéktelen felmelegített régi ötletekkel, és fölösleges tanulmányokkal, melyek az egyetlen kézzelfogható eredmények. Ezek a pénzek adómentes alapítványokból vagy állami ügynökségektõl jönnek, általában a honvédelemtõl, és nem hallani soha egy kritikus szót sem szenátorainktól vagy képviselõinktõl, akik nem merik a zsidó parazita kizsákmányolási módszereit kritizálni.

A rombadöntõ hatás.

Amerika gyors zuhanása az erõs államtól a másodrangú hatalomig, melyet otthon a lázadások és a csõd idézett elõ, klasszikus példa a zsidó parazita hatására nemzsidó gazdájára. Egy 1968 április 5-i írásban a Washington Postban Drew Pearson kimutatta, hogy Walt Rostow küldte a nagyszámú csapatot Vietnamba. Rostow zsidó, apja meggyõzõdéses szocialista, és Rostowot, miután háromszor nem állta meg a biztonsági átvilágítást, a nemzeti biztonsági hivatal vezetõjévé tették! Otto Otepkat, a hû amerikait, aki nem állította ki számára a biztonsági papírt gyanús háttere miatt, máig is üldözik. Megsemmisítették a biztonsági hivatal aktáit, tanúkat vesztegettek meg, hamisan esküdtek, hogy Rostow ne váljon egy másik Dreyfussá, azaz olyan zsidóvá, akinek betekintése volt a nemzet biztonsági okmányaiba, és most múltja miatt ki kell dobni.

Késõbb, mint biztonsági hivatalunk igazgatója, Walt Rostow, és magasrangú kormánytisztviselõ zsidók egy kis csoportja összegyûlt a Pentagonban kora reggel, hogy üdvözölje az izraeli kígyótámadást szomszédaira, és koccintottak, amikor izraeli repülõk lemészárolták az amerikai tengerészeket a USS Liberty hajón semleges vizekben!

A lázadások tervezése

A lázadások három évig dúlták az amerikai városokat, és egész városrészekbõl füstölõ romokat hagytak csak vissza, rendkívül hasonlóak a zsidóirányította bombázásokhoz, melyek francia és német városokat dúltak fel néhány éve, eredetük egy kis nyüzsgõ fekete alak röpiratából van "a tûz legközelebb" címmel. A zsidó paraziták házi lapjában, a New-Yorker Magazine c. újságban nyomták ki elõször, majd könyv alakban is kiadták. Ebben a mûben James Baldwin megígérte, hogy a négerek le fogják égetni Amerika városait. Baldwin szinte családtagja volt a zsidó parazitáknak, két évtizedig élt liberális ömlengésekbõl, melyeket különféle adómentes alapítványok fizettek. Munkájáért cserében pár adományt élvezett, másokat azért kapott, hogy bátorítsák forradalmi tevékenységét, de egyetlen sem szerény irodalmi tehetségének tényleges díjazása volt.

Mikor a tüzek meggyúltak, bölcsen Párizsban maradt, a balparti buzi összejöveteleken vihorászott, míg Amerikai városait a fekete csõcselék rombolta, akiknek õ adta az ötletet.

A New York Times-nak adott interjúkban az Egyesült Államot "Negyedik Birodalomként" említi, ami bevett vicc parazita körökben.

Kommunista befolyás.

Ha James Baldwin szellemi lökést adott a lázadásoknak a tényleges tervezést kínai kommunisták végezték. Az égõ Washington története az, hogy a kínai kommunisták azt tervezték, hogy Washington "szabad várossá" válik, melyet elválasztanak az Egyesült Államoktól, és a fekete erõ bizottsága vezeti. Ez a bizottság évente tíz millió dollár bérletet szed a Kapitólium, a Fehér Ház és más kormányépületek használatáért. Amikor Washinton polgármestere Lyndon Johnson elnöknek megmutatta ezt a terve, az azt mondta, hogy ez nem jön szóba. Pár nappal késõbb Washington városa égett. A rendezés három nappal azelõtt volt, amikor a kommunista csoport ülésezett és elhatározták, hogy megölik Dr. Martin Luther Kinget. Egy északvietnámi bérgyilkos, Nuy Ti Ganh repült be a feladat elvégzésére, míg egy amerikai "Oswaldot" vagy embert, ahogy ezt a nevet most használják, meggyilkoltak, és még aznap éjjel eltemették a hullát.

Ezen a kommunista pártgyûlésen egy összeesküvõ, Washington polgármesterének csapatából megemlítette, hogy "lelki bátyánk, Walt garantálta a zendülõk és gyújtogatók biztonságát Washington elkövetkezõ égésénél. Egyetlen puskagolyót sem fognak rájuk lõni, ez volt az állásfoglalás. Az ígéretet megtartották. Washington három napos kirablása és gyújtogatása alkalmával a rendõrök és katonák ezrei, akik ott álltak, nem lõhettek parancsuk értelmében. Washington polgármestere a zendülés kezdetén azt mondta, hogy amelyik rendõr meglõ egy zendülõt, azt gyilkossággal fogják vádolni. Keményen harcolt a nemzeti gárda parancsnokaival, és csak akkor engedte meg a csapatok bevetését, amikor megígérték neki, hogy a gárda a fegyvereket nem tölti meg, és csak egy felsõbb parancsnok írásbeli engedélye alapján tölthetik meg fegyvereiket és használhatják azt! Ezt volt a legnevetségesebb rendelkezés, melyet valaha csapatoknak kiadtak csatában. Ezeket a feltételeket fölolvasták a WTOP és WTTG washingtoni TV állomások, hogy a zendülõk tudják meg, hogy nyugodtak rombolhatnak és gyújtogathatnak, mert egyetlen lövést sem fognak ellenük kilõni.

Tömeges rombolás.

Péntek este a gyújtogatások tetõfokán, miután a kommunisták meggyilkolták terv szerint Dr. Martin Luther Kinget, Lyndon Johnson elnök fölhívta Washington polgármesterét, és könyörgött neki, hogy engedje meg, hogy a nemzeti gárda bejöjjön. Washington polgármestere kurtán elutasította és befejezte a beszélgetést, annyira arrogáns volt a néger vezetõ. A következõ délután, amikor Washington nagy része lángokban állt, Washington polgármestere csak azt engedte meg, hogy a nemzeti gárda bejöjjön és védje a zendülõket, mert a Washingtoni városi rendõrségbõl néhányan, akiket meglõttek és megbotoztak a zendülõk, azzal fenyegettek, hogy hasonlóval fizetik vissza sértéseiket.

A kereskedõk üdvözölték a nemzeti gárda jöttét, mert úgy gondolták, hogy meg fogják állítani a rablást és gyújtogatást. megdöbbentek, mikor látták, hogy a katonák csak állnak, mikor négerek jönnek autókkal Newarkból és Philadelphiából üzleteikbe, színes TV-ket a legdrágább ruhákat és más javakat autóikba tettek és elmentek vele, és a katonák semmit nem tettek megállításukra. amikor kirabolták az üzleteket, meggyújtották õket, és a katonák akkor sem tettek semmit.

Biztonsági garancia.

Szombaton délután 3:15-kor Washington polgármestere utasította a nemzeti gárdát a WTOP és WTTG TV állomásokon keresztül. Biztosította a lázadókat arról, hogy:
1. a katonáknak nincs töltött fegyverük, és csak akkor lõhetnek, ha írásos utasítást kapnak egy magasabb rangú tiszttõl.
2. Utasították a katonaságot és a rendõrséget, hogy a lehetõ legudvariasabban bánjanak a zendülõkkel.

Ezekkel a biztosítékokkal a lázadók megerõsítették tevékenységüket, és a lázadás kiterjedt Baltimore-ra, ahol ugyanezek a feltételek mûködtek. Washington polgármesterének az utasításai egy másik vad zendülési és gyújtogatási éjszakát eredményeztek. Ötszázötvennyolc épület égett porrá Washington városában, nyolcvan millió értékû árut loptak és tíz millió dollár volt a tulajdonkárosodás értéke. Egy zendülõ elmagyarázta, mikor egy TV riporter meginterjúvolta, amint keze tele volt többszáz dollár értékû drága ruhákkal: "Ember, ez csodálatos! Nem piszkálhatnak bennünket, mert egy lelki testvérünk van fönt."

Az 1968 július 14-i Washington Post följegyzett egy kormányvizsgálatot, amely szerint a négereket azért tudták rávenni az áruházak fölégetésére, mert a kínai kommunisták megígérték, hogy ha a zsidó kereskedõket kiégetik, a kormány segíteni fogja a négereket, hogy a zsidók helyett üzleteket nyissanak, és a zsidók nem mernek visszatérni.

Tervszerû fosztogatás.

A lázadás idején egy WTTG újságírója, Hal Walker, egy néger, aki szabadon mozgott a városban a lázadás idején, meginterjúvolt egy zsidó üzletembert, John Hechingert, aki a Washingtoni városi tanács elnöke volt. "Nem látja a lázadás okát?" kérdezte Walker. "Ó, nem. Nem állapítható meg." felelte Hechinger. D"De nem csak bizonyos fajta áruházak égnek?" firtatta Walker. "Nem" motyogta Hechinger, és az interjúnak hirtelen vége lett a médiában.

Hal Walker arra utalt, hogy a lázadás elõtt térkép készült Washingtonról, melyen a zsidó üzletek voltak megjelölve, és melynek háromszáz példányát osztották szét a városban azon a reggelen, amikor Martin Luther Kinget meggyilkolták. A kínai kommunisták rávették a fekete erõ vezetõit, hogy masszív antiszemita felkelést szervezzenek az õket kizsákmányoló zsidó kereskedõk ellen. A gyújtogatás célja a hitelfeljegyzések megsemmisítése, és ez sikeres volt. Most Hechinger és más zsidó kereskedõk kétségbeesetten próbálták elrejteni, hogy a fölkelés zsidóellenes volt.

Egy washingtoni kereskedõ, Irv Weinstein nem csatlakozott a rejtegetési taktikához, és nyíltan kimondta, hogy a washingtoni gyújtogatások a második világháború óta a legnagyobb zsidóellenes akció volt. Véleménye szerint a szörnyû kristályéjszaka Németországban a náci uralom idején 1938-ban, aminek során zsidó üzleteket gyújtottak föl, csak összesen százezer dollár kárt okozott, míg a washingtoni fölkelés a zsidóknak száz millió dollár kárt okozott.

Beadvány az ENSZ-hez.

Zsidótársai kívánságai ellenére, akik kétségbeesetten próbálták leplezni a történteket, Irv Weinstein beadványt akart beadni az ENSZ-nek, mely Washington polgármesterét és a városi elöljáróságot népgyilkossággal vádolta, mert fölbátorították a négereket, hogy támadják meg a zsidó üzleteket, és nem egyeztek bele, hogy a rendõrség vagy a nemzeti

gárda védje a zsidókat. Arthur Goldberg, képviselõnk az ENSZ-ben nem fogadta el a beadványt, és biztosította Irv Weinsteint, hogy az Egyesült Államok kormánya ki fogja egyenlíteni a zsidó kereskedõk minden veszteségét. Mikor visszatért Washingtonba, Irv Weinsteint két fekete erõ vezetõ látogatta meg, és közölték vele, hogy még három napja van az életbõl. Negyvennyolc órával késõbb eltûnt és azóta nem hallott senki róla semmit. Idõközben más zsidó kereskedõket, akik kinyitották üzleteiket Washingtonban, naponta meglátogatták a fekete erõ vezetõk, és jövedelmük tíz százalékát vették el tõlük, hogy tovább fenntarthassák üzletüket; ezt a stratégiát a maffia szokta alkalmazni.

Egy zsidó alkoholkereskedõt, Ben Brownt, aki nem volt velük hajlandó üzletelni, hidegvérûen lelõtték üzletében, és a Washingtoni polgármester még most sem volt hajlandó védeni a kereskedõket. Idõközben más négerek buszvezetõket öltek meg minden este, ami miatt a buszok lassabban jártak. Ez a taktika, melynek célja a város gazdasági életének és közlekedésének tönkretevése volt, a kínai vezetõktõl eredt, hogy így befolyásolják a vietnami béketárgyalásokat.

Helyesen úgy következtettek hogy ha fõvárosunk lángol és a gazdasági élet megszûnik, akkor elvesztjük arcunkat, és nem tudunk erõs álláspontot képviselni a párizsi béketanácskozásokon. Dr. Martin Luther King meggyilkolását is így idõzítették. Idõközben kiderült, hogy CIA ügynökei szintén szerepet játszottak a washingtoni lázadások szításában. Mikor leleplezték szerepüket, a CIA tisztviselõi azt állították, hogy a leégett épületek pontosan a gyorsvasút vonalán voltak, melyet már húsz évvel ezelõtt meg akartak építeni, de ez azért nem sikerült, mert az üzleti épületek megvásárlása és lebontása túl sokba került volna. Most, hogy kiégtek, az gyorsvasutat viszonylag elfogadható áron meg tudják építeni.

Fajkeverési program.

Az amerikai városokat tönkretevõ fölkelések a faji keveredési program újabb állomását jelentették, melyben a zsidó paraziták kitalálták, hogy gyöngítik az Egyesült Államokat, és ha olyan zsidók, mint Irv Weinstein veszteseknek látszottak ebben a fázisban, az csak azért volt, mert nem nézték meg a hosszúlejáratú programot, melyet a kínai kommunisták és eszközeik a militáns fekete hatalom harcosok agyaltak ki. Ezt a programot a második világháború alatt kényszerítették Amerikára, amikor a nép haditörvények alatt élt, és ellentmondás nélkül el kellett fogadnia a szövetsége kormány új diktatórikus határozatát.

A háború végén a kínai kommunista program gyorsan haladt, hogy erõltesse a fajkeveredést, három fronton:
1. A hadsereg egységeinek erõltetett egybeolvasztása, hogy meggátolja bármilyen hadseregegység létét mint olyan elitcsapatét, mely harcolhatna otthon a kommunizmus ellen.
2. Erõszakos egyesítés az iskolákban, hogy a legfiatalabb kortól arra oktassák a gyerekeket, hogy alázatosan engedelmeskedjenek a kormány parancsainak.
Az egyházak, magánklubok és szomszédságok erõszakos egyesítése, hogy megakadályozzák, hogy legyen a fehér amerikaiaknak olyan helyük, ahol találkozhatnának, és reakciókat tervelhetnének ki a zsidó paraziták tevékenysége ellen.

Egy hirdetés visszalõ.

Mikor az amerikai harcoló egységeket össze akarták fogni, a kínai kommunisták úgy találták, hogy kevés néger van a hadseregben, és gyors programot indítottak négerek

toborzására a hadseregbe. Egy ilyen kísérlet egy plakát volt, melyet a néger üzleti és lakónegyedekben ragasztottak ki nagy számban, és elõl tették ki a néger sörözõkben és borbélyüzletekben. A plakát szövege ez volt:

Fiatal néger férfiak!
Faji elõítélet áldozatai vagytok? Fehér lányok nem hajlandók veletek hazamenni? Mint az Egyesült Államok katonái, külföldre utazhattok, és szövetségeseink országaiban állomásoztok, ahol jó fizetést kaptok, és az ottani emberek szemében gazdagoknak tûntök. A ti pénzetek ötször olyan értékes, mint az övék.
Amerikai négerek!
A német és angol fehér lányok alig várják már egészséges mosolyotok. Lépjetek be még ma az Egyesült Államok hadseregébe.

Ezt a tervet hirtelen megállították, amikor a plakát képe eljutott Európába, ahol sajtókampány indult a fehér lányok négerek általi elcsábítása ellen, mely az elsõ világháború idején a kommunisták kedvenc céljainak egyike volt, amikor Németországban szenegáli négerek állomásoztak a francia hadsereg részeként, és olyan parancsokat kaptak, hogy minél több fehér német lányt erõszakoljanak meg. A szövetségi kormány visszavonta az összes plakátot és megsemmisített õket. Egy európai újság ezer dollárt ígért egy plakátért, de nem találtak meg egyet sem. A kommunisták egy taktikája visszalõtt.

Lassú bénultság.

A zsidó parazita technikájának fontos része a nemzsidó tömegek gondolkodási központjainak lassú megbénítása, és a régi módszerek nagyon hatásosak. A zsidó beszivárgással és az idegrendszer irányításának átvevésével támogatja az ipari országokban a kommunista forradalmat. 1848-ban utcai tüntetések voltak a kormány ellen sok európai országban, olyan fölkelések, melyeket a rendõrség nem tudott megfékezni. Néhány európai kormányt már az 1848-as támadás elõtt megbuktattak. Most, száz évvel késõbb azt látjuk, hogy ma is mûködnek az utcai tüntetések, mert a felvonulók még erõszakosabbak lettek, és a kormány minden részét addig vizsgálják és feszítik, amíg azok engednek a nyomásnak.

A fölkelések elsõ ereje a diákoktól származik, akiket tanáraik agitálnak. Terveket szõnek, a diákokat a tanszék tagjai és idõsebb diákok heccelik föl. Berkeley, Kaliforniában a diáktüntetések szervezõi húszas éveik végén és harmincas éveik elején levõ diákok voltak, és sok tiltakozó még csak nem is volt diák, csak olyan személyek, akik az egyetem közelébe telepedtek le, hogy szítsák a zavargásokat.

Az egyházak szerepe.

Az Egyesült Államok egyházai életfontosságú szerepet játszanak a kommunista összeesküvõknek való szentségadásban, a forradalmakra való pénzgyûjtésben és a felkelõk élelmezésében, akik túl elfoglaltak a tervezett rombolás munkájával ahhoz, hogy élelmet tudjanak készíteni maguknak. Hivatásos marxista szervezõk, akik a közösség minden gyengeségét kihasználják a jólképzett sebészek minden módszerével, régen észrevették, hogy az egyház és a jámborság szelleme ideális módon elrejti forradalmi tevékenységüket. Nem probléma beszivárogni az egyházi csoportokba, mert ezeket már tönkretették a teológiai dolgokról folytatott viták, és a vezetés olyan egyetemet végzett személyekbõl áll, akiket alaposan megneveltek a kipróbált sábeszgoj-technikák a nemzsidó tömegek irányítására. Így kommunisták szivárognak be az egyházi és papi iskolákba (Josef Sztálin

papnövendékként kezdte forradalmár életét), és más kommunisták segítségével vezetõ helyekre emelkednek minden egyházi kinevezésnél.

Az egyházi igazgatás bemutatva.

Rosemary Reuther, a nemzet egyik kitûnõ katolikus tudósa, a George Washington egyetem és a Howard egyetem tanára bemutatta egyházi hivatalaink eredetét az "Egyház sajátmaga ellen" c. könyvében, Herder és Herder, NY, 1967, 134 oldal: "Az egyházi hivatal elsõ elvét nem meglepõ módon a zsidó zsinagógától kölcsönözte. A szanhedrin, az öregek tanácsa, mely minden zsidó közösség ura volt, volt az egyházi igazgatás elsõ modellje. Ezt a mintát elõször Jeruzsálemben alapították meg Pál idejében, sikerült neki átvenni Jézus követõinek eredeti közösségét, és egy presbiteri rendszerrel helyettesítette, mely a jeruzsálemi szanhedrin mintáját követte.

Így látjuk, hogy az egyházi igazgatás röviddel azután, hogy a szanhedrin követelte Jézus keresztre feszítését, kirúgta Jézus követõit, és gyilkosainak diktatórikus irányítását vette át. Ez egyike a legizgalmasabb fölfedezéseknek, melyet bemutattak az egyházak furcsa szerepérõl Jézus tagadásában és követõinek szétszórásában! Olvassa el újra meg újra, amíg megérti, hogy ma miért ölelik át a kommunizmus tételeit és vetik el a krisztusi elveket.

Félrevezetett bolondok.

Az egyház legértékesebb tagjai, akik az osztályharcot támogatják, olyanok, akik ugyan nem kommunisták, de félrevezetett bolondok, akik képtelenek Krisztust elfogadni, akik elégedetlenek életükkel, akik provokálni akarják a döntõ ütközet megindulását minden eszközzel, mely rendelkezésükre áll. A legmeglepõbb egyetemeink diákjainak folyamatos becsaphatósága, akik még mindig el vannak bûvölve a kommunista "jövõhullámtól", melyet 1848 szelleme sároz be. A marxizmus ugyanazok között a sötét eszmék között vánszorog elõre, mint tette azt az ipari forradalom kezdetén. A kommunizmus egyetlen új eszmét sem hozott ma, mint száz évvel ezelõtt, de olyan elmélettel akarja az ûrkutatás korával találkozni, amely már akkor elavultnak volt tekinthetõ, amikor Karl Marx elõször állította föl!

A diákok informálatlanok.

Soha nem informálták diákjainkat arról, hogy a kommunizmus ideológiai mesterei, olyan emberek voltak, aki nem álltak érintkezésben azzal a társadalommal, melynek gyermekei voltak. A "parasztság forradalmáról" beszéltek akkor, amikor a parasztok a városba mentek és gyárakban kezdtek el dolgozni, de Marx, aki a British Museum könyvtárában az egyik homályos könyvtárszobában csúszkált székén le-föl, mert aranyere kínozta, mit tudott a változó világról könyvhegyein túl, és mit tudhatott Lenin a világról, aki egy svájci könyvtárban olvasgatva töltötte napjait, mint egy nyugdíjas biztosítási ügynök, amíg a huszadik század visszavitte Oroszországba, ahol lelkes eszköze lett a tömeggyilkos mániákusnak Bronstein vagy Trockij Leónak. De ma az amerikai professzorok ezt a két szellemi holtágat, Marxot és Lenint minden idõk legeredetibb gondolkodóiként mutatják be!

A diákokat átverik.

Egy ok, amiért az amerikai diákok hasoncsúszva ölelik át a forradalom elveit, mert tudják, hogy kirabolják õket, és nem kapnak megfelelõ oktatást a "tisztviselõk árulása" (trahison

des clercs) miatt, mely fogalmat a francia tudós, Julien Benda vezette be. A sábeszgoj professzorok, az árulásra hajlamos tisztviselõk, Marx és Freud ósdi filozófiáit nyomják le a diákok torkán, amikor nekik az ûrkorszak oktatására lenne szükségük!

A MacLeish tünet.

A diákzavargások egyik alapvetõ oka a mindenütt jelenlévõ MacLeish tünet, melyet megtalálják jobb egyetemeinken, különösen a borostyánliga iskoláiban. (Borostyánliga, a jólmenõ, hagyományos amerikai egyetemek neve, pl Harvard, stb..- fordító). A MacLeish tünetnek két fõ dogmája van, melytõl soha nem térnek el: 1. Minden kultúrát úgy kell bemutatni, hogy annak alapja a zsidó kultúra. 2. Minden emberi gondolatot vagy Marxra, vagy Freudra vagy Einsteinre kell visszavezetni, és határozottan rá kell mutatni, hogy az ezektõl a zsidó zseniktõl származik.

Tilos olyan nagy nemzsidó elmék munkáját ismerni, mint Ezra Pond, Werner Heisenberg, és mások százai, a hallgatók nyugtalanokká válnak, és két-három évnyi sivár és merev talmudi oktatás után a hallgatók érettek bármiféle forradalomra. de ahelyett, hogy beteg professzoraik ellen lázadnának, megengedik, hogy professzoraik kiküldjék õket a megmaradt nemzsidó társadalom intézményei ellen lázadni. A MacLeish tünetet egy tweed ruhába öltözött, skót terrier szerû egyén testesíti meg, aki egész életében a liberális átneveltek ölebe volt. Mert örökölte vagyonát, ez a fajta közvetlen természetes felsõbbrendûséget színlel, és a diákvezetõkkel olyan dolgozószobában tárgyal, melyben megtalálhatók a volt diákok munkáinak elsõ kiadásai, és szívesen elmeséli, hogy hogyan támogatta az elsõ kiadások megjelenését. Egy alázatos fekete jó spanyol bort szolgál fel a diákoknak, míg MacLeish lágyan utal az emberi egyenlõség szükségességére. Gyakran együgyû és mindig becstelen, a MacLeish királyian ül egy hatalmas spanyol bõrbõl készült fõnöki székben, importált dohánykeverékbõl készült pipadohányát szíva, vöröses ezüst szmokingkabátot viselve és Londonban készült finom bõrcipõje van a lábán.

A diákok a szó szoros értelmében lábainál ülnek, míg MacLeish a marxi kísértet felvizezett változatával házal. Elkábulva a MacLeish tünettõl a diákok fölkelnek, és kimennek a világba, hogy ellássák a népet a klasszikus marxizmussal, amely rabszolgává akarja tenni õket. A kapott állásokban gyorsan emelkednek az oktatás, újságírás, vallás és állami szolgálat lépcsõin, tudományos elismerésül csak attól függ, hogy mennyire hatásosak a marxi méreg terjesztésében. Ha volt kétségük ez iránt a szellem iránt, az hamar eloszlik, ahogy látják, hogy hogy nyitja meg elõttük a kapukat választott szakmájukban. Akik nem hagyják, hogy a rendszer megfertõzze õket, húsz év múlva általános iskolai tanárok egy kisvárosban, vagy könyvtárosok egy sivatagban messze minden élettõl.

Becsaphatóság.

Mi meglepõ a diákok folyamatos becsaphatóságában, akik vakon elfogadják Marx filozófiáját, mely mér száz éve is elavult volt, mint a "jövõ hullámát"? Hogy lehetnek ennyire ostobák? Elõször is, egy diáknak azzal kell foglalkoznia, aminek kivan téve, mint a napfény, a levegõ és a víz, melyekhez hozzáfér. Ha csak sábeszgoj gondolatokat kap zsidó tanáraitól, mi mást tudhat? levágva eredeti nyugati kultúrájától, a mai amerikai diák gyökértelen ördögszekér, melyet a szél sodor az egyik ostoba marxista elmélettõl a másikig, nem ismeri eredetét, népét és nemzetét. Érthetõ dühe, mikor úgy látja, hogy az oktatás, amiért fizet, üres csalás, de a hiba, hogy nem a tényleges bûnbakok ellen lázad, az sugallja, hogy természetes ösztönei nem léteznek már, és így a társadalom ellen lázad,

ahelyett, hogy az oktatási rendszert pervertálók ellen lázadna.

Ébredõ diák?

A nemrégen lezajlott tüntetések a Columbia egyetemen lehetnek a diákok egy része ébredésének jelei, mint ahogy Grayson Kirk elnök kirakása a diákok ébredésének jele lehetne, noha ugyanazokat a sivár marxista jelszavak a falakon azt jelzik, hogy semmit sem tanultak. Ugyanazok a diákok, akik megtisztították Dr. Kirk íróasztalát lehet hogy jogos haragot mutattak, de saját ítélõképességük hiányát is bemutatták. Ahelyett hogy pervertálóik gyáva marxizmusát támadták volna, zsidó agitátorok vezetése alatt azért kritizálták a professzorokat, mert azok nem marxisták! Van ezekben a diákokban valamennyi intelligencia, vagy elméjüket teljesen tönkretették olyan zsidó aktivisták, mint Mark Rudd a Columbia egyetemen, aki a litvániai Rudnitsky Jakab nevû zsidó fia, és Franciaországban a DeGaulle rendszert támadó vöröshajú agitátor, Cohn-Bendit, aki a Vörös Daninak is hívnak?

Szellemi rabszolgaság.

A diákok helyzete a nemzsidó tömegek boldogtalan helyzetét tükrözi, a szellemi jobbágyság állapotát. Ha azt mondjuk, az amerikaiakat szellemi rabszolgaságban tartják, mit értünk ez alatt?
Azt, hogy minden újság, rádió, TV adó, heti és havilap, és minden színdarabot vagy filmet zsidó ügynökök szerkesztettek, akik minden utalást kicenzúráztak, mely bûneikre utal, hogy a nemzsidókat alvó állapotban tartsák. Ez hihetetlen állítás lenne, ha nem lenne kezünkben a cenzúrázó intézetek évi jelentése. Legelõl van a B'nai B'rith ADL-je, az amerikai zsidó bizottság és az amerikai zsidó kongresszus, mint a cenzúra más fontos ügynökei. Ezek a csoportok évi jelentést adnak ki, melyben leírják, hogy ügynökeik minden nyilvános közleményt megvizsgálnak, melyet le fognak írni vagy el fognak mondani, és minden utalást zsidó gazemberségekre kiszednek belõlük.

Íróként közelrõl követtem figyelemmel az ADL tevékenységét húsz évig. Ha cikket írok a Saturday Evening Postnak, egy ADL tag, akinek fizetését az újság adja, megvizsgálja a cikket, hogy utal-e zsidó tevékenységre, és megnézi a fekete listát, hogy nevem rajta van-e mint a zsidókra káros ember neve. Ha a cikkben nincs is utalás zsidókra, elutasítják a cikket, mert rajta van a nevem a feketelistán, és így nem kereshetek pénzt írással, és nem lehet olvasótáborom. Ha egy kiadónak küldök írást, ott is megnézik zsidó utalásokra, és hogy rajta van-e az író a zsidó feketelistán. Így akadályozzák meg a zsidók a nemzsidó írókat a nyilvános írástól, ha tudott, hogy az közömbös vagy ellenséges céljaikkal szemben, ha visszautasította, hogy sábeszgojként mûködjön.

Olyan kiadványokat, melyek nem fogadják el a zsidó cenzúrát, vagy tönkretesznek üzletileg, vagy zsidó gazdasági érdekszférák uralma alá hajtják õket. Ha egy könyvet nemzsidók adtak ki, akik nem sábeszgojok, a könyvet nem fogják nagypéldányszámú újságok említeni és vizsgálni, a könyvesboltok nem tartják raktáron õket, mert utazó ADL ügynökök ellenõrzik a boltok raktárát, és ha a zsidókat említõ kiadványt találnak, a tulajdonost különbözõ fenyegetésekkel traktálják, mint perek, kormányakciók vagy gazdasági bosszú.

Katasztrófák a kiadóknál.

Sok nemzsidó kiadványt, mint a Literary Digestet, Liberty Magazinet és másokat az ADL kinyomta az üzletbõl, nem, mert antiszemét cikkeket nyomtattak ki, hanem mert nem engedték meg, hogy az ADL felügyelõi ellenõrizzék tevékenységüket. Más újságok, mint a Collier's jólmenõ kiadványok voltak, de zsidók vették át szerkesztõségüket, és oldalaikat hisztérikus kirohanásokkal töltötték meg azok ellen , akik támadják õket. amíg a megundorodott olvasók felhagytak olvasásukkal. A Saturday Evening Post most járja ezt az utat, ahonnan nincs visszatérés. valaha férfias kiadvány volt, mely az amerikai középosztály jelentõs részének figyelmét elérte, most a zsidó propaganda dühödt és felelõtlen kiadványává lett, és a csõd szélére került. Annyira fontos lett a zsidók számára, hogy a zsidó vállalkozó, Martin Ackerman millió dollár kölcsönt nyújtott neki. Egy hétre rá kinyilatkoztatta, hogy mégsem nyújt kölcsönt, hanem eladta a Saturday Evening Post elõfizetõinek listáját a Life Magazine-nak, ami tipikus és kissé csaló módszereirõl ismert. A Saturday Evening Post halad a Collier's útján, mert jelenlegi szerkesztõi alatt, beteg és ócska kiadvány.

ADL ügynökök töltik fel oldalait szemetükkel, ahogy próbálják agymosni az amerikai népet. Jellemzõ volt gonosz és nem provokált támadásuk az amerikai üzletember, H.L. Hunt ellen a Saturday Evening Post-ban, melyet egy hivatásos bohóc, William Buckley írt. Ez a cikk úgy hivatkozik Hunt úrra, mint fajankóra, akinek feltûnõen rossz a modora, bohóc, és más gúnyolódó zsidó jelzõk. Egy lehetséges ok Buckley támadására, hogy Hunt nem szállt be Buckley kiadói vállalkozásába, a National Revewbe, (nemzeti áttekintés), amely s nem nemzeti, sem áttekintés.

Létezik Buckley?

William Buckleyt, ismert konzervatív szószólót, mint George Sokolsky képzeletének kitalációját írták le. Egy zsidó provokátor, Sokolsky elhatározta, hogy Buckley pénzével alapít egy jobboldali újságot, mely jól bevált zsidó kommunistaellenes technikákkal házal. Sokolsky, és egy Morrie Ryskind nevû hollywoody viccíró összehoztak egy National Review címû újságot, mely ma is megvan. Noha Sokolsky idõközben meghalt, a National Review örökre arra van ítélve, hogy az õ sötét gondolatait terjessze, melyekbõl három alapelv vehetõ észre. Az elsõ szerint a zsidók nem kommunisták, a második, hogy az antiszemitizmus a legrosszabb bûn, melyben valaki bûnös lehet (ezt az elvet Sokolsky a szovjet alkotmánytól kölcsönözte), s a harmadik szerint minden amerikai bolond.

Sábeszgoj bohóckodás

Az ADL irányítás egyik technikája a nemzsidók egymás ellen heccelése a provokálás kipróbált és bevált módszereivel. Mikor Robert Welch megalapította a nemzsidó kommunistaellenes csoportot, a John Birch társaságot, egy ADL provokátor meggyõzte Buckleyt, hogy támadja meg Welchet azzal, hogy õ antiszemita. Welch, akit bántott a vád, gyorsan zsidó szerkesztõket bízott meg a kiadványok ellenõrzésével, de Buckley folytatta támadását, és a National Review és a John Birch társaság eredeti célja, a kommunistaellenesség eltûnt a rágalmak özönében, tipikus sábeszgoj káosz, míg a zsidók hülyére nevették magukat. A történet tanulsága, hogy ha a labdát átdobod a hálón, a zsidó nyer egy pontot, mert a sábeszgoj reflex, a pavlovi kutyák reakciója mûködésbe lép, ahogy a zsidó kimondja az "antiszemitizmus" kulcsszót. Noha a betanított kutyák mulatságosak lehetnek a cirkuszban, nem képesek építeni vagy igazgatni egy mások által felépített országot.

Miért nem?

Felszínesen tekintve a helyzetet, ahogy a zsidók tanítottak bennünket, megkérdezzük: Miért nem? a zsidók gondolkodnak helyettünk, cenzúrázzák könyveinket, és mindent elégetnek, amit nem akarják, hogy elolvassunk. De ez az amerikai legenda magjának mond ellent, mely szabadságról és önkifejezésrõl beszél, és elveszi tõlünk a jogot arra, hogy megvizsgáljuk és megoldjuk nemzeti problémáinkat. Amerika komoly gazdasági faji és katonai válságok elõtt áll, de a zsidó megtiltja, hogy megvitassuk ezeket a problémákat, mert attól fél, hogy kritizálhatjuk a parazita szerepét a gazda kizsákmányolásában.

A sábeszgoj.

Fontosabb, hogy csalódottak vagyunk a bölcsesség keresésénél. Annyira fontos, mint magának az életnek a fenntartása az ember igazságkeresése, az egészséges élet gyümölcse, hogy több hasznot hozzon népének. Ezra Pound egyszer azt mondta nekem: "Német filozófiát kell tanulni negyventõl hatvan éves korig, görög filozófiát hatvantól nyolcvanig, és a nyolcvanadik év elérésével elég érett arra, hogy megbirkózzon a kínai filozófiával." De mi csak zsidó filozófiát kapunk, a bölcsõtõl a sírig. Ez a filozófia nemcsak arra szolgál, hogy fenntartsa a parazita uralmát a gazda felett, de megtagadja tõlünk Krisztus ismeretét. Egy nagy köztársaság tûnik el a ködben, de mit érdekli ez a zsidót? Az õ jelszavuk: kinek kell ez? Egy másik gazdát keresnek, és Amerika csatlakozik Babilon, Egyiptom, Perzsia és Róma szellemeihez.

Tesztelt technikák.

Az ADL-nek hatalmas fegyvertára van azok ellen a nemzsidók ellen, akik ellentmondanak neki. A következõket tapasztaltam: kizárás szakmai állásokból; annak megakadályozása, hogy kiadót találjon könyvei és cikkei számára; folyamatos propagandakampány abból a célból, hogy ne tudjak kapcsolatot teremteni követõkkel a konzervatív amerikaiak között. Noha semmit nem tudtam az ADL-rõl, mikor kommunistaellenes cikkeket kezdtem írni, hamarosan szembekerültem velük. Egy vezetõ New-Yorki kiadó az mondta ügynökömnek: "Mullins nagy hibát követ el, amikor ellenünk fordul. Értékes és termékeny, sokat tehetnénk érte. Nézze mit tettünk más nemzsidó írókért, pl. Hemingwayért. Steinbeckért, Faulknerért, ezek csak fõiskolai tehetségek voltak, de mi minden háztartásba elvittük õket. Mullinsnak egy fillérje sem lesz, mert könyveit senki nem fogja eladni ebben az országban. "

Mikor ez a történet eljutott hozzám, nem hatott rám a legkevésbé sem, mert akkor 1952-ben nõtt az érdeklõdõk köre, és pár befolyásos ember New York-ban propagandát kezdett, hogy pénzhez jussak, és így minden idõmet a kommunistaellenes írásoknak szentelhettem. Saját vagyonom százötven dollár volt, mely lehetõvé tette túlélésemet, ha mérsékelten és gazdaságosan éltem, még három hónapig. Hirtelen a propagandisták megszüntették tevékenységüket. Szóbeszédet hallottam, olyan hihetetlent, hogy nem figyeltem rá. Ez a történet elterjedt a New-Yorki hazafiak között, és eszerint nekem nagy birtokaim voltak Virginiában, és az ebbõl származó jövedelmem lehetõvé tette az tudós úriemberként való életet, utazásokat, és az írást tetszésem szerint. Valójában soha nem volt másom, mint a ruha, amit hordtam, és nincs kilátásom öröklésre, de a történet megtette a magáét, és az ADL véget vetett a kampánynak, mely munkámat támogatta volna.

A csendes kezelés.

1954-ben nevem eltûnt az amerikai kommunistaellenes kiadványokról, noha néhány közülük tovább hirdette könyvemet a szövetségi kincstárról (Federal Reserve), de a szerzõ

nevét gondosan áthúzták feketével. Ma is így hirdetik. Csak egy hazafi, Mrs. Lyrl Clark Van Hyning adott cikkeimnek továbbra is helyet újságjában, a nõ hangában. Ez a csendes kezelés bebizonyította az ADL irányításának hatásosságát az állítólag kommunistaellenes újságok fölött ebben az országban, mert pár év múlva én lettem a vezetõ tudósa ennek a csoportnak, cikkeimmel, a szövetségi kincstárról, az idegen kapcsolatok bizottságáról és más sábeszgoj szervezetekrõl. FBI ügynökök látogatták meg ezeket a kiadókat, és figyelmeztették õket, hogy ne nyomják ki munkáimat vagy említsék nevemet. Majdnem tizenöt éven át csöndesen dolgoztam otthon, elméleteimet fejlesztve ki a biológiai parazitáról, míg a legtöbb hazafi azt hitte, hogy vagy meghaltam, vagy már nem vagyok tevékeny.

A sábeszgoj gyerekei.

Az élet minden szintjének degenerációja Amerikában ahhoz vezetett, hogy a legláthatóbb dekadencia a gazdag családok gyerekeinél, a sábeszgoj családoknál lett megfigyelhetõ. Ezek a gyerekek kiábrándult osztályt alkottak, melyet "hippiknek" neveztek. A " Saturday Evening Post" San Franciscoban egy nagy hippicsoporttal készített interjút. Egy nemzsidó fiatal ezt mondta: "Apámat nagy embernek tartják városunkban, de láttam, hogy mindig zsidó jótékonyságra fizetett, zsidó érdekekben írt beadványokat és hasonlók. Megkérdeztem: 'mi van emögött? senkinek sem adsz egy fillért sem, és mi van a zsidókkal?' azt felelte, ha elutasítaná ezt, akkor pár nap alatt kirepülne. Jó házunk van, három autónk, színes TV-nk, és hasonlók. Ezt mondtam neki: 'Megéri ez?' és elmentem otthonról.

Helyes reakció.

Ez az amerikai fiatal helyesen reagált a zsidó parazita káros hatására. Csak ha fiatalságunk elkezdi kifejezni megvetését a sábeszgojok iránt, minden oktató iránt, aki fiatalságunkat a nemzsidó rabszolgaságra tanítja, minden vallásoktató iránt, aki közösségének azt tanítja, hogy kötelessége, hogy a zsidóknak dolgozzon, minden kormánytisztviselõnek, aki a nemzsidóktól adót szed a zsidók javára, csak akkor reménykedhetünk egy reakcióban a paraziták ellen.

A "trahison des clercs" =(írástudók árulása), mely azt jelenti, hogy a tanult középosztály becsapja a népet, és ez teszi lehetõvé a parazita folyamatos megmaradását. Enélkül az aktív segítség nélkül rögtön kiraknák. a nemzsidó lét minden fokát megmérgezik a mocskos, bûnös, olcsó nemzsidók, akik a parazita hatalmának passzív ágensei. És ezeket állítják példaként a nemzet fiatalsága elé. Ezek igazgatják iskoláinkat, múzeumainkat, kiadóinkat, vallási szervezeteinket. csak ha mindenütt dacol velük a nemzsidó, akkor kezdõdhet el a paraziták kirakása.

Mivel ezek a nemzsidók már megvetik magukat, nem lepi meg õket, hogy a nép többi része szintén megveti õket. és zsidó uraik is. A következõ lépés kidobásuk minden hivatalból, és állásuk olyanokkal való betöltése, akiket érdekli népük érdeke, és akik nem adják el népüket ötven ezüstért.

Sötétben élnek.

Hiba lenne, ha a tudós azt hinné, hogy az egész sábeszgoj közösség érti a parazita-gazda viszonyt, vagy hogy tanerõink, kormánytisztviselõink és vallási vezetõink aktív ágensek egy összeesküvésben, hogy rabszolgává tegyék a nemzsidókat. A természetben nincsenek

összeesküvések. Az emberek azt az életet élik, melyek génjeik szabnak meg számukra, és ezeket a törvényeket csak két úton lehet kijátszani, ha Krisztust követik, vagy ha a Sátánt követik.

A parazita parazita létet akar, és a legócskább, legbûnösebb és legolcsóbb nemzsidók csak a sábeszgoj létben találják meg boldogságukat. Ezek hibásan oktatják, kormányozzák és összezavarják a nemzsidó tömegeket, mert ez az egyetlen szerep, melyet ismernek az életben. Zsidó támogatás nélkül iskolaigazgatóink legfeljebb házmesterek lehetnének, és kormánytisztviselõink maximum disznópásztorok. Az Egyesült Államokban sok sábeszgoj harmadik vagy negyedik nemzedékben ûzi sábeszgoj foglalkozását. Az Adlai Stevenson és Dulles családok ide-oda mozognak a magas kormányhivatalok és a zsidó bankok és jogi vállalatok között. Ezekrõl azt mondják nekünk, hogy ezek az amerikai arisztokraták, akik a nemzsidó tömegeket Pavlov eszközeivel késztetik arra, hogy jóváhagyják a zsidók minden cselekedetét.

Árulás tetszésnyilvánítással.

Így történik, hogy az amerikai tömegek tapsolnak, mikor izraeliek az arabokkal kegyetlenkednek. Noha ezek az arabok mindig Amerika szövetségesei és barátai voltak. Egy arab vezetõ megkérdezte: "Hogyan tudnak az amerikaiak tapsolni, mikor legszörnyûbb ellenségeik, a zsidók kegyetlenkednek banditaállamukban Izraelben, és éljenezni, mikor velünk kegyetlenkednek?"

A válasz az, hogy a sábeszgojok, vezetõ állásaikban mint kiadók, tanárok és kormánytisztviselõk úgy tanították meg az amerikai népet a tömeges reakciókra, mint a betanított kutyákat. Csak ha pár fiatal tiltakozik a betanított kutya szerepe ellen és nem hajlandó ugatni, amikor a sábeszgojok erre szólítják fel õket, akkor lesz remény számunkra. Csak ha harcolunk a jólöltözött csõcselék ellen, mely lehetõvé teszi a paraziták uralmát, akkor lesz esélyünk. Csak akkor tudjuk a parazita csápjait eltávolítani testünkbõl.

A természet törvénye, hogy a parazita gazdát keres. A gazda megpróbál megszabadulni tõle. Ha sikerül neki, a parazita hamarosan visszatér. A zsidókat több százszor kiutasították Európából, ma mégis ott vannak. Mindig, mikor kirakják a parazitát, tanul a leckébõl, és legközelebb jobban kapaszkodik. Megtanulja, azt, hogy hogyan becsülje föl és irányítsa a gazda reakcióit, és államaikat óriási mocskos börtönökké változtatja, legalapvetõbb életükbe is belemászik, és elferdíti egész létüket.

Nincs szabadság.

Ez a nyugati kultúrák mai állapota. Csak a gépek szabadok. A nemzsidó tömegek a nyugati demokráciákban kihalóban vannak. sok közülük élõhalott, a mozgó halál. Mint mondhatunk ezeknek a mozgó halottaknak? Van-e nekik elég idegi energiájuk ahhoz, hogy válaszoljanak a felhívásra és kirakják parazitáikat, vagy a zsidó méreg megmérgezte a testüket? Mi a parazita-gazda kapcsolat erkölcse? Erkölcstelen?

Nem, a parazita számára természetes dolog, hogy gazdát keressen, mely ellátja, és a gazda számára természetes, hogy megkíséreljen megszabadulni a parazitától. A zsidó istenének engedelmeskedik, amikor élete céljának a parazitizmust választja, mely megtalálja és uralja gazdáját. Saját történelmi igazságának ez az értelme, ahogy Trockij fejezte ki a kommunizmusban, és a zsidókat ez arra a hitre vezette, hogy õk tényleg a kiválasztott nép, akik arra születtek, hogy mások munkájából éljenek, és elvegyék azok földjeit és javaikat.

Minden az övé.

Ma a zsidó azt hiszi, hogy a nemzsidó minden tulajdona a parazitától jön, hogy a parazita hozta a buta nemzsidó goj baromnak a jólétet, kultúrát, pénzrendszert és vallást. A zsidó úgy véli, hogy az õ létezésének célja az, hogy irányítsa és értelmet adjon a gojok életének, hogy megtanítsa a gojt, hogy rabszolgája legyen, mert a zsidó szerint a goj egyetlen szerepe az életben, hogy a zsidót szolgálja. Ezért a zsidó azt hiszi, hogy az emberiség története a zsidók története, ahogy Dubnow történész állítja. Lehet, hogy annyiból igaza van, hogy az írott történelem nagy része a gazda parazita téma különféle változatainak.

Dubnow és más zsidó történészek nem hajlandók beismerni egy dolgot, a parazita pusztító hatását a gazdára. De ez minden fokozatban bizonyított, vagy azzal, hogy a gazda tönkrement a parazita miatt, vagy azzal, hogy ha a gazda megszabadul a parazitától, visszanyeri kulturális erejét, tanulóképességét és erejét, akkor is, ha az viszonylag rövid ideig tart.

Az erzsébeti Angliában a zsidók kiûzése után az angol nép soha addig nem tapasztalt mértékben fölvirágzott, a költészet, a drámairodalom fejlõdése, a világ fölfedezése, tudományos fölfedezések napirenden voltak. Coke megalkotta törvényeit, melyek az Egyesült államok alkotmányának az alapja lettek.

Nézzük meg Amerikát 1986 elõtt, mikor az ország messzemenõen szabad volt a parazita mételytõl, fiatal ország volt, a kulturált világ reménye. Nézzük meg ma Németországot, ahol törvény tiltja a parazita néven való említését, és hasonlítsuk össze az 1800-as évek Németországával. Ma Németország a kétségbeesés nemzete, mert a parazita újra megerõsítette csápjait, melyek mélyen benyúlnak a gazda testébe, idegen megszálló csapatok segítségével, és a német mindennapokat minden módon megmérgezik. 1800 körül Németország élt, nagy zeneszerzõk írták szimfóniáikat, melyeket ma hallgatunk, Humboldt herceg tudományos felfedezésekkel gazdagította a világot, Goethe a világ legnagyobb alakja volt a világ filozófiájában.

A természet szabálya.

El kell ismernünk az élet egyik alapvetõ törvényét. Ha a gazda nem tudja kilakoltatni a parazitát, lassú degenerációs törésbe süllyed, betegségbe és halálba. Ha ki tudja lakoltatni a parazitát, gyorsan száll fel új magasságokba, nagy teljesítményekre lesz képes és jómódú lesz.

Irodalom

A nyugat hanyatlása, Oswald Spengler, angol kiadás, Knopf, NY 1926.
Tanulmány a történelemrõl, Arnold Toynbee, Oxford, 1934